Nr. 8. Kraków, dnia 31 sierpnia 1932 r. Rocznik LIII.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: Kraków Magistrat, Biuro Prezydjalne. Telefon 125-05.

PRENUMERATA: roczna wynosi 12 zł. (z przesyłką pocztową 14 zł.) cena jednego egzemplarza wynosi 1 zł.

OGŁOSZENIA: cała strona 100 zł., 1/2 strony 50 zł., 1/4 strony 25 zł. — Dział ogłoszeń prowadzi Biuro „Mar“ Kraków, plac Matejki 5. m. 12. — Telefon Nr. 168-98.

Rozsprzedaż Dziennika oraz przyjmowanie zgłoszeń na prenumeratę uskutecznia: Dziennik Podawczy Magistratu.

TREŚĆ NUMERU:

CZĘŚĆ URZĘDOWA.

Nr. II. R. 294/32.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa
z dnia 3 września 1932 r.
w sprawie wymiaru, poboru i kontroli opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa podaje do wiadomości, że w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664) oraz rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 670) mają być pobierane od dnia 1 września 1932 r. następujące opłaty na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym:

1) od kwitów komornianych,
2) od biletów wstępu,
3) od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze),
4) od spożycia gazu i
5) od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

ad 1) Opłaty od kwitów komornianych, tj. od wszelkich dowodów rzeczywiście otrzymanego komornego wynoszą w stosunku miesięcznym:

od komornego	do 99 zł. 99 gr.	0.25 zł.
„ „	od 100 do 150 zł.	0.50 „
„ „	ponad 150 do 200 zł.	0.75 „
„ „	ponad 200 zł.	1.00 „

Opłatom powyższym nie podlegają kwity komorniane od mieszkań jedno i dwu-izbowych. Opłaty te obciążają właścicieli nieruchomości, którzy obowiązani są wnosić je w ciągu 15 dni po otrzymaniu komornego do Gł. Kasy miejskiej bezpośrednio lub na konto czekowe tejże Kasy w P. K. O. Nr. 409.200.

Równocześnie z uiszczeniem opłaty winni właściciele nieruchomości składać w Gł. Kasie miejskiej wykazy, otrzymanych sum komornego, pobranego w ubiegłym miesiącu, wraz z obliczeniem opłat przypadających od wydanych kwitów. Wykazy należy sporządzać według wzoru, podanego w cyt. wyżej rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. (załącznik 1).

ad 2) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zabawy sportowe. Wynoszą one:

od biletów w cenie	od 50—99 gr.	0.05 zł.
„ „ „	„ 1 zł.—1.99 zł.	0.10 „
„ „ „	„ 2 zł.—2.99 zł.	0.20 „
„ „ „	„ 3 zł.—4.99 zł.	0.30 „
„ „ „	„ 5 zł.— i wyżej	0.50 „

Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na amatorskie, zawody sportowe, na wyścigi konne, a ponadto na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane wyłącznie dla żołnierzy i urządzane przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej, lub które za zezwoleniem władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla młodzieży tych zakładów i ich rodzin.

Opłaty od biletów wstępu uiszczają osoby, nabywające bilety wstępu, inkasują je zaś i są za nie odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstw lub osoby, odpowiedzialne za przedsiębiorstwo albo urządzające dane

imprezy. Zainkasowane opłaty należy wpłacać w Gł. Kasie miejskiej bezpośrednio lub na konto czekowe tejże Kasy w P. K. O. Nr. 409.200, równocześnie z komunalnym podatkiem od publ. zabaw i widowisk, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu danej imprezy. Równocześnie należy przedłożyć Kasie miejskiej wykaz pobranych opłat od biletów wstępu, sporządzony według wzoru, podanego w wyżej cyt. rozporz. Prezesa Rady Ministrów (załącznik 2).

Za czynności związane z inkasowaniem opłat od biletów wstępu inkasujący mają przyznane odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

ad 3) Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych pobiera się w wysokości 1%. Opłaty te uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną.

Opłaty powyższe inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych, które winny je wnosić do Gł. Kasy miejskiej w następnym dniu nieświątecznym po odbytych wyścigach. Równocześnie ma być przedłożone Kasie miejskiej zestawienie dokonanych obrotów.

ad 4) Opłaty od domowego spożycia gazu w lokalach nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5% sumy należności, wykazującej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty od spożycia gazu obciążają odbiorców gazu, którym zostaną doliczone do sumy rachunku za zużyty gaz, począwszu od konsumcji gazu po 1 września br.

ad 5) Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i w salach bilardowych wynoszą po 50 gr. od każdej osoby.

Opłaty te uiszczają osoby, przychodzące do tych zakładów między godziną 24 a 6, bezpośrednio po wejściu do zakładu, osoby zaś które tam już przebywały przed godziną 24 i pozostały po tej godzinie, bezpośrednio po upływie godziny 24.

Opłaty powyższe inkasują i są za nie odpowiedzialni właściciele (dzierżawcy, zarządzający) odnośnych zakładów, którzy mają wydawać osobom obowiązanym do uiszczenia opłaty odpowiednio ponumerowane i ostemplowane pieczęcią urzędową bilety, stwierdzające uiszczenie opłaty.

Właściciele odnośnych zakładów otrzymają w tym celu za zgłoszeniem się w Gł. Kasie miejskiej (kontrola widowisk) bloczki z biletami ponumerowanemi i ostemplowanemi.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania za czynności związane z inkasem, w wysokości 2% zainkasowanych sum, należy wpłacać w Gł. Kasie miejskiej, (bezpośrednio lub na konto czekowe tejże Kasy P. K. O. Nr. 409.200) najdalej do dni 3.

Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszcz. a w razie wpłacenia bezpośrednio do Gł. Kasy miej. w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów.

Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych między godziną 24 a 6 winny okazywać wykupione bilety kontrolorom, ustanowionym przez Magistrat. Opłatom powyższym nie podlegają osoby, zarządzające i zatrudnione w danem przedsiębiorstwie, również nie mają one zastosowania do osób przebywających w kolejowych restauracjach i bufetach.

O ile opłaty powyżej wymienione pod 1 — 5 nie zostaną wpłacone do Gł. Kasy miejskiej w zakreślonym terminie lub zostaną wpłacone niezgodnie z postanowieniem rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23/VIII. 1932 r. o pomocy bezrobotnym, wymiaru i poboru dokona z urzędu Magistrat, który również będzie wykonywał kontrolę nad poborem tych opłat.

Winni wykroczenia przeciw przepisom wyżej cytowanych rozporządzeń o uiszczaniu opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym karani będą grzywną do 200 zł., o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

O tem zawiadamia się interesowanych płatników, z wezwaniem do ścisłego zastosowania się do wyżej cytowanych przepisów.

OKOLNIK Nr. 34.

Prezydenta miasta z dnia 8 lipca 1932 r. Nr. Prez. Pom. lek. 11/32 obejmujący tekst jednolity tymczasowych Przepisów o ubezpieczeniu pracowników miejskich na wypadek choroby.

§ 1.

Postanowienia ogólne.

Gmina m. Krakowa ubezpiecza tymczasowo we własnym zakresie stałych i prowizorycznych urzędników i niższych funkcjonarjuszy na wypadek choroby, stosując przepisy niniejszego rozporządzenia, a w braku ich przepisy każdocześnie obowiązującego statutu Kasy chorych w Krakowie.

§ 2.

Rodzaj ubezpieczenia.

Ubezpieczenie na wypadek choroby obejmuje:
1) leczenie prywatne,
2) leczenie szpitalne i kliniczne,
3) leczenie stomatologiczne,
4) zabiegi operacyjne,
5) leczenie klimatyczne i kąpielowe,
6) leczenie Roentgeno-helio-elektro-termo-terapeutyczne,
7) analizy lekarskie i badania pomocnicze.

§ 3.

Uprawnieni do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych.

Uprawnionymi do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych są stali i prowizoryczni urzędnicy i niżsi

funkcjonarjusze oraz członkowie ich rodzin t. j. żony, o ile nie są gdzieindziej ubezpieczone na wypadek choroby oraz dzieci, o ile pozostają na wyłącznem utrzymaniu rodziców i nie przekroczyły 18-go roku życia, względnie, jeśli uczęszczają do szkół i nie przekroczyły 24-go roku życia.

Z chwilą przejścia w stan spoczynku urzędnika względnie niższego funkcjonarjusza traci jego rodzina prawo do ubezpieczenia.

Ubezpieczony ma wnieść podanie o świadczenia ubezpieczeniowe przy dołączeniu odpowiednich załączników. Podania winny być zaopatrzone we wszelkie dowody poniesionych kosztów leczenia. Dołączone poświadczenia lekarskie winny zawierać nazwisko osoby leczonej, oznaczenie choroby, wysokość zapłaconego honorarjum, ilość i daty wizyt względnie zabiegów i miejsce badań. Dołączone recepty winny zawierać nazwisko osoby leczonej, wyraźną cenę z datą i pieczęcią apteki, przyczem w razie powtórzenia recepty winno powtórzenie być na recepcie zaznaczone z podaniem ceny, daty i pieczęci apteki.

§ 4.

Czasokres trwania ubezpieczenia w indywidualnym wypadku chorobowym.

Czasokres trwania ubezpieczenia w indywidualnym wypadku chorobowym wynosi dla ubezpieczonego 9 miesięcy, dla członka rodziny ubezpieczonego 3 miesiące. Odnośnie przerw chorobowych i innych okoliczności w tym względzie, obowiązują przepisy każdoczesnego statutu Kasy Chorych w Krakowie.

§ 5.

Leczenie prywatne.

Leczenie prywatne obejmuje pomoc lekarską, udzieloną przez lekarza zarówno w domu ubezpieczonego, jak i poza domem, w szczególności w ambulatorjum lekarza, oraz lekarstwa i przyrządy pomocnicze przy zniekształceniu i kalectwie.

Zwrot kosztów leczenia prywatnego, za wyjątkiem honorarjów lekarskich podlegających zwrotowi w 100% stawek taryfy, zamieszczonej w Dodatku I. do niniejszego rozporządzenia, wynosi 75% kosztów istotnie poniesionych, a ustalonych według taryfy. Zwrot kosztów za przyrządy pomocnicze ustala się według taryfy Dodatku I.

Zwrot kosztów porodu i połogu następuje w wysokości kosztu 12-dniowego pobytu w szpitalu publicznym w klasie II-giej dla urzędników, w klasie III-ciej dla niższych funkcjonarjuszy.

Zwrot kosztów leczenia zastrzykami następuje jedynie po uprzedniem stwierdzeniu potrzeby, takiego leczenia przez Wydział IX. Magistratu i tylko do wysokości odpowiadającej kwocie taryfowej za 20 zastrzyków.

§ 6.

Leczenie szpitalne i kliniczne.

Koszty leczenia uprawnionych do świadczeń ubezpieczeniowych w szpitalach publicznych i klinikach U. J. pokrywa w pełnej wysokości Gmina z tem, że urzędnikom przysługuje prawo leczenia się w klasie II-giej, niższym zaś funkcjonarjuszom w klasie III-ciej.

W tym celu winien ubezpieczony przed rozpoczęciem leczenia zaopatrzyć się w odpowiednie poświadczenie (zezwolenie), które wystawia Wydział IX. Magistratu.

Leczenie szpitalne, względnie kliniczne w granicach ogólnego czasokresu ustalonego dla indywidualnego wypadku chorobowego w § 4 nie może przekraczać czasokresu 6 miesięcy, jeśli chodzi o ubezpieczonego, 3 zaś miesięcy, jeśli chodzi o członka rodziny ubezpieczonego.

Zwrot kosztów leczenia w lecznicach i szpitalach prywatnych następuje jedynie w wypadkach, gdy leczenie w szpitalach publicznych, lub klinikach U. J. jest z jakichkolwiek przyczyn, od uprawnionego do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych niezależnych, niemożliwem, w wysokości ustalonej na podstawie swobodnej oceny przez Prezydenta miasta. Również w tym wypadku obowiązuje przepis ustępu 2 niniejszego §-fu.

§ 7.

Leczenie stomatologiczne.

Zwrot kosztów leczenia stomatologicznego wynosi 100% kosztów poniesionych, a ustalonych według stawek taryfy, zamieszczonej w Dodatku II. do niniejszego rozporządzenia.

Urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom, którzy w Gminie m. Krakowa przesłużyli lat 10, przysługuje prawo do zwrotu kosztów za leczenie stomatologiczne według taryfy zamieszczonej w Dodatku II. bez ograniczenia co do jakości zabiegów, natomiast urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze, którzy nie przesłużyli 10 lat mają prawo do zwrotu kosztów według powyższej taryfy jedynie za ekstrakcje, wypełnienie zębów (plomby) oraz za Roentgen zębów.

§ 8.

Sposób postępowania przy zwrotach kosztów leczenia stomatologicznego.

Przed rozpoczęciem zabiegów leczniczych, z wyjątkiem wypadków nagłych, winien uprawniony do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych zgłosić się w Wydziale IX. Magistratu u Kierownika Miejskiego Ambulatorjum dentystycznego, celem uzyskania karty zapotrzebowania. Po przeprowadzeniu zabiegów leczniczych, zgodnie z wystawioną kartą zapotrzebowania, winien leczony zgłosić się ponownie u pomienionego lekarza stomatologa celem uzyskania t. zw. karty do zwrotu, czyli karty, wyszczególniającej wykonane zabiegi i wysokość zwrotu kosztów.

Wybór lekarza względnie technika dentystycznego ogranicza się do lekarzy, względnie techników, wyszczególnionych w Dodatku III. do niniejszego rozporządzenia. W razie przeprowadzenia leczenia u innego lekarza, aniżeli wymienieni w Dodatku III. zwrot kosztów może nastąpić jedynie po cenach, wyszczególnionych w taryfie w Dodatku II. W razie przeprowadzenia leczenia u innego technika dentystycznego, niż wymienieni w Dodatku III. traci uprawniony do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych prawo do zwrotu kosztów leczenia.

Zwrot kosztów za wszelkie inne zabiegi, wchodzące w zakres stomatologji, aniżeli określone w Dodatku II. następuje według uznania Prezydenta miasta po zasięgnięciu opinji lekarza stomatologa miejskiego.

§ 9.

Zabiegi operacyne.

Wszelkie zabiegi operacyjne winny być wykonywane w szpitalach publicznych względnie w klinikach U. J.

Odnośnie zabiegów operacyjnych wykonywanych prywatnie, zwrot kosztów leczenia może nastąpić jedynie przy zastowaniu przepisów § 6 ust. 4 niniejszego rozporzadzenia, obowiązujących przy zezwalaniu na leczenie w lecznicach i szpitalach prywatnych.

§ 10.

Leczenie klimatyczne i kąpielowe.

W razie potrzeby leczenia klimatycznego winien ubezpieczony wnieść należycie umotywowane podanie wraz ze świadectwem lekarskiem najdalej do końca maja każdego roku. Po upływie tego terminu wniesione podania o leczenie klimatyczne nie będą zasadniczo rozpatrywane. Komisja lekarska Wydziału IX. Magistratu po zbadaniu petenta wyda opinję czy łeczenie klimatyczne jest koniecznem. Czasokres leczenia klimatycznego ogranicza się w tych wypadkach do czasokresu trwania urlopu wypoczynkowego.

Żadnym terminem, ani odnośnie wnoszenia podań, ani odnośnie czasu trwania leczenia nie są ograniczone leczenia klimatyczne chorych na gruźlicę oraz uzdrowieńców po ciężkich chorobach.

Uprawnionym do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych na leczenie klimatyczne jest ubezpieczony, zaś członek jego rodziny (§ 3 nin. okólnika) tylko w wypadku gruźlicy.

Uprzedniego zezwolenia na leczenie klimatyczne udziela w każdym wypadku Prezydent miasta na podstawie swobodnej oceny po zasięgnięciu opinji Wydziału IX. Magistratu z tem, że urzędnikom przysługuje zwrot kosztów tego leczenia w wysokości ustalonej na podstawie swobodnej oceny przez Prezydenta miasta.

Za pomoc lekarską udzieloną w czasie trwania leczenia klimatycznego w wypadkach nie pozostających w związku z chorobą, która spowodowała leczenie w miejscowości klimatycznej, uzdrowiskowej lub kąpielisku, przysługuje prawo żądania zwrotu wyłożonych kosztów według przepisów § 4 o leczeniu prywatnem.

Leczenie kąpielowe uprawnionych do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych na koszt Gminy m. Krakowa odbywa się w zakładzie przez Prezydenta miasta oznaczonym. Uprzedniego zezwolenia na odbycie kąpieli w takim zakładzie udziela Prezydent miasta zgodnie z opinją Wydziału IX. Magistratu. Odbywanie kąpieli leczniczych w innych zakładach jest dopuszczalnem jedynie na podstawie uprzedniego zezwolenia Prezydenta miasta udzielonego według swobodnego uznania po zasięgnięciu opinji Wydziału IX. Magistratu z tem, że do zwrotu przypadają koszta kąpieli leczniczych w wysokości 75% kosztów poniesionych przez uprawnionego do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych.

§ 11.

Leczenie roentgeno-helio-elektro-termo terapeutyczne.

Leczenie w nagłówku niniejszego paragrafu wymienionego przeprowadza się w Miejskiem Ambulatorjum lamp kwarcowych za opłatami, wyszczególnionemi w Dodatku IV. do niniejszego rozporządzenia, które uiszcza uprawniony do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych, bez prawa żądania zwrotu. W razie niemożności przeprowadzenia dotyczącego leczenia z przyczyn od uprawnionego do korzystnia ze świadczeń ubezpieczeniowych niezależnych w temże Ambulatorjum, udziela Prezydent miasta na podstawie opinji Wydziału IX. Magistratu zezwolenia na leczenie gdzieindziej i w tym wypadku zwrot kosztów leczenia następuje w wysokości ustalonej według swobodnego uznania przez Prezydenta miasta.

§ 12.

Analizy lekarskie i badania pomocnicze.

Analizy winny być dokonywane w Miejskiej Pracowni Chemicznej i w Miejskiej Pracowni bakterjologicznej. Zwrot kosztów badań pomocniczych względnie analiz, zarówno wykonywanych w pracowniach miejskich, jak badań i analiz, które nie mogą być wykonywane w miejskich pracowniach z przyczyn technicznych, następuje w wysokości 75% kosztów ustalonych według taryfy Dodatku V.

§ 13.

Zasiłek pogrzebowy.

Zasiłek pogrzebowy w razie śmierci członka rodziny ubezpieczonego wypłaca się według przepisów każdocześnie obowiązującego statutu Kasy Chorych w Krakowie.

§ 14.

Urzędowa kontrola lekarska.

Korzystający ze świadczeń ubezpieczeniowych winien poddać się każdego czasu badaniu na zarządzenie Wydziału IX. Magistratu i winien zastosować się do zarządzenia Wydziału IX. Magistratu względnie Prezydenta miasta, wydanego zgodnie z opinją Wydziału IX. Magistratu pod rygorem utraty uprawnień z niniejszego rozporządzenia.

§ 15.

Utrata prawa do zwrotu kosztów leczenia.

W razie niezastosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia, oraz w razie nieprzedstawienia kosztów leczenia do zwrotu w ciągu jednego roku liczonego od dnia powstania tychże kosztów, traci uprawniony do korzystania ze świadczeń ubezpieczeniowych prawo do uzyskania zwrotu kosztów leczenia.

§ 16.

Postanowienia końcowe.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 lipca 1932 r. i z tą chwilą tracą moc obowiązującą

wszystkie wydane dotychczas przepisy w sprawie ubezpieczenia na wypadek choroby pracowników miejskich. Niniejsze rozporządzenie obowiązuje aż do odwołania.

DODATEK I.

Taryfa leczenia prywatnego.

1) wizyta lekarza w domu ubezpieczonego . . 10 zł.
2) pierwsza wizyta w ambulatorjum lekarza . . 8 „
3) każda następna wizyta w ambulatorjum lekarza 8 „
4) w wypadku konsyljum 75% polikwidowanych przez lekarza konsulenta kosztów
5) zastrzyk łącznie z wizytą (bez lekarstwa) oraz inne drobne zabiegi . . . . 3 „
6) przyrządy pomocnicze przy zniekształceniu i kalectwie w wysokości do 75% poniesionych przez ubezpieczonego kosztów, jednakże nie wyżej 400 zł.
7) szkła (okulary), w zwykłej oprawie oraz ich naprawa w wysokości 75% poniesionych przez ubezpieczonego kosztów.

DODATEK II.

Taryfa leczenia stomatologicznego.

I. Zabiegi operatywno-konserwatywne.

1) wyjęcie zęba . . . . 6 zł.
2) wyjęcie żęba ze znieczuleniem . . . . . 8 „
3) wypełnienie zęba (plomba amalgamowa, porcelanowa) . . . . 8 „
4) wypełnienie zęba z wyjęciem miazgi zębowej i leczeniem korzeni . . . . 14 „
5) leczenie zgorzeli miazgi zębowej bez względu na ilość wizyt . . . . 16 „
6) Roentgen zębów . . . . 10 „

II. Zabiegi techniczno-dentystyczne.

1) proteza kauczukowa (płytka) . . . . . . 25 zł.
2) za każdy ząb w kauczuku . . . . 8 „
3) klamra złota . . . . 10 „
4) naprawa kauczuku . . . . 12 „
5) za każdy dodany ząb przy naprawie kauczuku 4 „

Uwaga: Poniżej w Dodatku III. wyszczególnieni lekarze stomatologowie, oraz technicy dentystyczni, przeprowadzają wszelkie leczenie dentystyczne ubezpieczonych po cenach taryfy leczenia dentystycznego, zamieszczonej powyżej.

DODATEK III.

Lista lekarzy stomatologów i techników dentystycznych wykonujących zabiegi dentystyczne po cenie stawek taryfy zamieszczonej w Dodatku II.

Dr. Karol Barberowski
Dr. Maurycy Haber
Dr. Ludwik Grabczak
Dr. Wiktor Michalski
Dr. Józef Sędzielowski
Dr. Józef Wodniecki
Ludwik Angelus, m. technik dent.
Józef Zelechowski, techn. dent.

DODATEK IV.

Taryfa zabiegów helio-elektro-termo i fizjo-terapeutycznych.

1) naświetlania w M. Ambulator. Lamp kwarc. 0·50 zł.
2) dieterma „ „ „ „ 1·50 „
3) naświetlanie Roentgenem w celach leczniczych 15·00 „
4) inne naświetlania i elektryzacja łącznie z wizytą . . . . 5·00 „

DODATEK V.

Taryfa analiz lekarskich i innych badań pomocniczych.

1) analiza krwi . . . . 15 zł.
2) analiza moczu . . . . 10 „
3) badanie plwocin . . . . 10 „
4) prześwietlenie Roentgenem dla celów diagnostycznych (za wyjątkiem prześwietleń dla celów dentystycznych) . . . . 25 „

OKÓLNIK NR. 37

z dnia 27 sierpnia 1932 Nr. Prez. Tj. Org. Urzęd. 28/32 zawierający rozporządzenie Prezydenta miasta w sprawie wykonywania kontroli zewnętrznej.

Na podstawie przepisów § 55, 84, 93 Statutu Gminy m. Krakowa i § 1 instrukcji dla Miejskiej Izby Obrachunkowej zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy M. Izbie Obrachunkowej tworzy się osobny Oddział kontroli nad gospodarką miejską podlegający Dyrektorowi M. Izby Obrachunkowej, a za jego pośrednictwem Prezydentowi miasta.

§ 2.

Na czele Oddziału kontroli stoi kierownik. Kierownika Oddziału oraz urzędników do kontroli zewnętrznej przydziela Prezydent miasta na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego Mgtu, przedstawiony w porozumieniu z Dyrektorem M. Izby Obrachunkowej.

§ 3.

Zakres działania Oddziału kontroli obejmuje:

a) kontrolę faktyczną oraz kontrolę organizacyjną w sprawach gospodarczych t. j. badanie stanów faktycznych, zachodzących w gospodarce pewnej komórki organizacyjnej, celem stwierdzenia ich poprawności, w szczególności rewizja kas, magazynów, inwentarzy, ksiąg, zapisków, dokumentów, wykonywanych lub wykonanych robót, dostaw, wysokości płaconych cen itp.

b) kontrolę organizacyjną t. j. badanie trybu postępowania w zakresie wyżej wymienionych spraw, podlegających kontroli faktycznej, ustalenie prawideł, jakim postępowanie to podlega — zarówno opartych na zwyczaju, jak i ujętych w normy pisane — analizę krytyczną tych prawideł, ewentualne wnioski co do ich formalnego ujęcia, uzupełnienia lub zmiany itp.

§ 4.

Kontrola celowości w gospodarowaniu zasadniczo nie należy do kontroli zewnętrznej. Kontrolę tę sprawuje Magistrat oraz Rada miejska za pośrednictwem sekcyj i komisyj.

Kierownik Oddziału kontrolnego M. I. O. obowiązany jest jednak w razie wątpliwości co do celowości gospodarki rewidowanej komórki, złożyć o tem sprawozdanie Prezydentowi miasta przez Dyrektora M. I. O.

§ 5.

Działalność kontroli zewnętrznej obejmuje wszystkie Wydziały, Urzędy, Przedsiębiorstwa, Zakłady i Instytucje gminne. Naczelnicy, kierownicy, dyrektorzy oraz wszyscy pracownicy wymienionych wyżej Biur, Wydziałów, Urzędów, Przedsiębiorstw, Zakładów i Instytucyj obowiązani są na żądanie urzędników kontroli zewnętrznej okazywać im księgi, zapiski, dokumenty, tudzież udzielać wszelkich wyjaśnień.

Na szczególne zarządzenie Prezydenta m. w porozumieniu z właściwymi organami instytucyj, których Gmina jest udziałowcem, względnie współwłaścicielem ma Oddział kontroli przeprowadzać kontrolę w tych instytucjach, w myśl niniejszych przepisów.

§ 6.

Oddział kontrolny M. Izby Obrachunkowej ma prowadzić stale kartotekę wszystkich komórek organizacyjnych Gminy. Karta kontrolna winna zawierać zakres działania każdej komórki, ważniejsze szczegóły dotyczące jej kasowości i rachunkowości, czy i jakie istnieją dla niej instrukcje, kiedy i kto przeprowadzał rewizje. Razem z kartą kontrolną należy dla każdej komórki organizacyjnej prowadzić zbiór norm regulujących jej gospodarkę oraz zbiór sprawozdań z przeprowadzonych rewizji.

§ 7.

Urzędnicy kontroli zewnętrznej przeprowadzają samoistnie kontrolę w zakresie rachunkowo-kasowym i ogólnym. Kontrolę zarządza kierownik Oddziału kontrolnego M. I. O. za uwiadomieniem Dyrektora M. I. O. lub na skutek otrzymanego polecenia. Kontrola faktyczna winna być zasadniczo niespodziewana. Kontrolę przeprowadzają urzędnicy kontroli zewnętrznej, wyznaczeni w liczbie 2-ch przez kierownika Oddziału kontrolnego M. I. O. Rozmiar, w jakim rewizja ma być wykonana, określa kierownik Oddziału kontrolnego M. I. O. bądź na podstawie otrzymanego w tym kierunku polecenia, bądź według własnego uznania.

§ 8.

Z każdej rewizji sporządzają urzędnicy, którzy rewizję przeprowadzili sprawozdanie i przedkładają je kierownikowi Oddziału kontrolnego M. I. O. wraz z ewentualnymi wnioskami, które nie mogą dotyczyć zmian organizacyjnych.

Kierownik Oddziału kontrolnego sprawozdanie to wraz z projektami potrzebnych zarządzeń przedkłada najpóźniej do dni 3 Prezydentowi miasta przez Dyrektora Miejskiej Izby Obrachunkowej.

§ 9.

W razie, gdyby grożąca interesom Gminy szkoda wymagała wydania natychmiastowych zarządzeń, może je tymczasowo wydać bądź przeprowadzający rewizję urzędnik kontroli zewnętrznej za uwiadomieniem kierownika Oddziału kontrolnego M. I. O., bądź też kierownik Oddziału na podstawie otrzymanego sprawozdania. Kierownik Oddziału kontrolnego M. I. O. może cofnąć zarządzenie, wydane przez urzędnika kontroli zewnętrznej, o ile uzna je za niepotrzebne lub niecelowe. Zarządzenie tymczasowe należy wydać na piśmie do rąk przełożonego rewidowanej komórki. O wydaniu zarządzenia i jego motywach należy natychmiast złożyć drogą służbową sprawozdanie Prezydentowi miasta.

§ 10.

Kontrolę obejmującą zbadanie całokształtu gospodarki pewnej komórki organizacyjnej wykonuje kolegjalnie specjalna komisja. W skład tej komisji wchodzą — oprócz urzędników kontroli zewnętrznej, wyznaczonych przez kierownika Oddziału kontrolnego M. I. O. — również odpowiedni urzędnicy fachowi z poza grona urzędników kontroli zewnętrznej (prawnik, technik. lekarz itd. zależnie od charakteru rewidowanej komórki). Skład komisji oraz przewodniczącego ustala na wniosek Naczelnika Biura Prezydjalnego Prezydent miasta. Przewodniczący wprowadza członków w urzędowanie, rozdziela pracę i czuwa nad jej prawidłowym tokiem.

§ 11.

Komisję zwołuje Prezydent miasta ilekroć uzna to za wskazane. Nadto jeśli kierownik Oddziału kontrolnego M. I. O. na podstawie prac, wykonywanych przez urzędników kontroli zewnętrznej dojdzie do przekonania, że kontrola komisyjna jest w danej komórce wskazaną, przedłoży odpowiedni wniosek Dyrektorowi M. I. O., który wniosek ten przedstawi w porozumieniu z Naczelnikiem Biura Prezydjalnego Mgtu Prezydentowi miasta.

§ 12.

Każdy z członków Komisji działa samodzielnie, opracowuje własne sprawozdanie w zakresie swej specjalności, obejmujące również wnioski co do potrzebnych zarządzeń i sprawozdanie to doręcza przewodniczącemu komisji.

Na podstawie sprawozdań wszystkich członków opracowuje przewodniczący projekt sprawozdania ogólnego wraz z wnioskami i przedstawia go pełnej Komisji celem ustalenia ostatecznego brzmienia. Każdy członek komisji może zażądać zmiany lub uzupełnienia sprawozdania w zakresie przeprowadzonych przez siebie prac rewizyjnych, w razie zaś odmowy ze strony przewodniczącego może na końcu sprawozdania zamieścić swoje zastrzeżenia. Sprawozdanie podpisują wszyscy członkowie Komisji. Sprawozdanie przedkłada przewodniczący Prezydentowi miasta. Odpisy sprawozdań winny być sporządzone w 2-ch egzemplarzach, z których jeden należy dołączyć do zbioru sprawozdań w kartotece kontrolnej, prowadzonej przez Oddział kontrolny M. I. O. drugi zaś przesłać Biuru Prezydjalnemu.

§ 13.

Przy rewizji kolegjalnej uprawnienia z § 9 przysługują analogicznie członkom komisji i przewodniczącemu.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1932 r.

OKÓLNIK NR. 41.

Prezydenta miasta z dnia 31-go sierpnia 1932 r. Nr. Prez. Przep. bdż. 62/32 w sprawie przedkładania kwartalnych preliminarzy budżetowych i zamknięć rachunkowych oraz sposobu dysponowania poszczególnymi kredytami budżetowemi.

W celu zaprowadzenia należytej i oszczędnej gospodarki we wszystkich działach administracji miejskiej, oraz w celu informowania Zarządu m. o zamierzonych wydatkach budżetowych z uwagi na konieczność dostosowywania wydatków do faktycznych dochodów, dalej w celu unormowania, któremi kredytami budżetowymi mogą dysponować poszczególne Wydziały, Biura i Urzędy m. oraz ustalenie sposobu tego dysponowania, zarządzam co następuje:

I. Kwartalne preliminarze budżetowe i zamknięcia rachunkowe.

1. Gospodarka miejska musi się odbywać bezwzględnie tylko w ramach budżetu.

2. Naczelnicy Wydziałów względnie Kierownicy Zakładów i Instytucji są obowiązani prowadzić dokładną ewidencję kredytów budżetowych jakimi mają prawo dysponować, oraz sporządzać co kwartał projekt preliminarza wydatków i przedkładać go po porozumieniu się z Miejską Izbą Obrachunkową i po zaaprobowaniu przez resortowego Wiceprezydenta Magistratowi do zatwierdzenia.

3. W projekcie preliminarza wydatków należy uwzględnić:

a) wydatki t. zw. sztywne (pensje, umowy itp.), które mają być preliminowane w wysokości $1/4$ w stosunku do budżetu rocznego,

b) inne wydatki, które mogą być ograniczone, przesuwane, względnie nawet zaniechane mimo, że zostały zapreliminowane w wydatkach zwyczajnych.

4. Co do wydatków podanych w punkcie 3 ad b) preliminarz oparty ma być na informacjach udzielonych przez Miejską Izbę Obrachunkową odnośnie do wpływów dochodów osiągniętych w poprzednim kwartale i projekt tych wydatków dostosowany ma być procentowo do ewentualnego spadku wpływów. W tym celu M. Izba Obrachunkowa z upływem każdego kwartału zawiadamiać ma w krótkiej drodze Prezydenta i Wiceprezydentów oraz Naczelników odnośnych Wydziałów i Zakładów m. o wpływach, podając globalną cyfrę wpływów osiągniętych w ostatnim kwartale. Zawiadomienie o wpływach ma następować w następujących terminach.

Za pierwszy kwartał	(IV, V, VI)	do	4 lipca
„ drugi „	(VII, VIII, IX)	„	4 października
„ trzeci „	(X, XI, XII)	„	4 stycznia
„ czwarty „	(I, II, III)	„	4 kwietnia.

5. Naczelnicy Wydziałów i Kierownicy Zakładów m. mają przedkładać Magistratowi również kwartalne zamknięcia rachunkowe dokonanych wydatków.

6. Kwartalne preliminarze wydatków i zamknięcia rachunkowe mają być opracowane w dwóch egzemplarzach, i przedkładane najdalej w następujących terminach:

Zamknięcia rach. za I kwartał	(IV, V, VI)	do	10 lipca
i Prelim. wyd. na drugi „	(VII, VIII, IX)	„	„ „
Zamknięcia rach. za drugi „	(VII, VIII, IX)	„	10 paź.
i Prelim. wyd. na trzeci „	(X, XI, XII)	„	„ „
Zamknięcia rach. za trzeci „	(X, XI, XII)	„	10 stycz.
i Prelim. wyd. na czwarty „	(I, II, III)	„	„ „
Zamkn. rach. za czwarty „	(I, II, III)	„	10 kwiet.
i Prelim. wyd. na pierwszy „	(IV, V, VI)	„	„ „

7. Kwartalne preliminarze wydatków i kwartalne zamknięcia rachunkowe winny być zestawiane według następujących rubryk:

a) p r z y p r e l i m i n a r z a c h w y d a t k ó w

1. nazwa pozycji,
2. roczny kredyt budżetu,
3. $1/4$ część kredytu (wzgl. stosowna część przypadająca na dany kwartał),
4. preliminuje się na .... ty kwartał,
5. uwaga.

b) p r z y z a m k n i ę c i a c h r a c h u n k o w y c h w y d a t k ó w:

1. nazwa pozycji,
2. preliminowane na ... ty kwartał,
3. wydano w ... tym kwartale,
4. uwaga.

8. Kwartalne preliminarze wydatków, jak również kwartalne zamknięcia rachunkowe, będą przedkładane Magistratowi na jednem posiedzeniu, które w każdym kwartale oznaczone zostanie około 10 danego miesiąca, w którym odnośne zestawienie wzgl. preliminarze mają być przedłożone. Wraz z przedłożeniem Magistratowi projektu preliminarza kwartalnego, należy przedkładać równocześnie w zarysie program gospodarczy na dany kwartał uzasadniający projektowane wydatki.

Sprawy te mają referować na posiedzeniu Magistratu właściwi Naczelnicy Wydziałów, Biur i t. d.

9. Jeden z zatwierdzonych przez Magistrat egzemplarzy preliminarza kwartalnego należy do 24 godzin przesłać Miejskiej Izbie Obrachunkowej drugi pozostawić we Wydziale, Zakładzie i t. d.

II. Sposób dysponowania poszczególnymi kredytami.

10. Poszczególne Wydziały i t. d. Magistratu mają z reguły dysponować temi kredytami budżetowemi, które są przeznaczone na wydatki należące ściśle do zakresu działania danego Wydziału, względnie Biura lub Zakładu.

11. Niektóremi kredytami bez względu na to, w którym dziale zostały zapreliminowane należy dysponować centralnie przez właściwy dla danych spraw Wydział. Mianowicie:

a) Kredytami na płace, wynagrodzenia i t. p. personalu etatowego dysponuje Biuro Prezydjalne.

b) Kredytami na Kasę Chorych dysponuje Biuro Prezydjalne.

c) Kredytami na Fundusz Bezrobocia dysponuje ten Wydział, który asygnuje płace.

d) Kredytami na ubezpieczenia od wypadków prac. umysł. dysponuje Wydział VI.

e) Kredytami na ubezpieczenia rzeczowe (Ogniowe od. cyw.) dysponuje Wydział I.

f) Kredytami na przybory do sprzątania i utrzymania porządku i czystości w Biurach dysponuje Wydział I.

g) Kredytami na umundurowanie dysponuje Wydział I.

h) Kredytami na oświetlenie dysponuje Wydział resortowy.

i) Kredytami na opał dysponuje Wydział I.

j) Kredytami na telefony dysponuje Wydział I.

k) Kredytami na druk budżetu dysponuje M. I. O.

l) Kredytami na konserwację budynków dysponuje Wydział resortowy (nie jak dotychczas Bud. A.).

ł) Kredytami na czyszczenie kominów dysponuje Wydział I.

m) Kredytami czynsz najmu za lokale biurowe w obcych budynkach dysponuje Wydział I.

n) Kredytami czynsz najmu za szkoły dysponuje Wydział I.

o) Kredytami na wydatki kancelaryjne z tem, że § 4 g. 7 dysponuje Wydział I. Biuro Stat.

p) Kredytami na prenumeratę czasopism i wydawnictwa dysponuje Biuro Prez.

r) Kredytami na koszta prawne dysponuje Wydział I.

s) Kredytami na podatki (§ 17 a) dysponuje Wydział resortowy.

12. Jeżeli zajdzie potrzeba, że który z Wydziałów będzie musiał pokryć jakiś wydatek z kredytu, którym prawo dysponowania przysługuje innemu Wydziałowi, to asygnacja taka może mieć miejsce tylko po uprzednim porozumieniu się z właściwym Naczelnikiem dysponującym danym kredytem oraz zaaprobowaniu przez niego asygnaty.

O ile chodzi o kredyty przeznaczone na konserwację i utrzymanie budynków, to prawo dysponowania temi kredytami przysługuje właściwym Wydziałom administrującym danymi budynkami: Wydziały te jednak mogą upoważnić Budownictwo m. Oddz. A. do asygnowania z tych kredytów pewnych należności do z góry określonej wysokości za niektóre roboty konserwacyjne, przez to jednak nie narusza się niczem odpowiedzialności jaką za dane kredyty ponoszą właściwi Naczelnicy (p. 14).

13. Odnośnie do dysponowania kredytami Zakładów i Instytucji miejskich administrowanych przez Magistrat, obowiązuje zasada, że kredytami tymi dysponują z reguły Wydziały administrujące danymi Zakładami wzgl. Instytucjami, z tem, że kredyty przeznaczone na płace personalu etatowego oraz kontraktowego personalu urzędniczego, należą do Biura Prezydjalnego. Kredytu na płace kontraktowego personalu robotniczego (robocizna) należą do odnośnych Wydziałów. Naczelnicy Wydziałów mogą upoważnić Naczelników wzgl. Dyrektorów odnośnych Zakładów i Instytucji do dysponowania niektórymi kredytami w określonych z góry wysokościach. W przypadkach tych ponoszą jednak obaj solidarną odpowiedzialność.

14) Asygnowanie wydatków z kredytów preliminowanych w Wydatkach nadzwyczajnych może nastąpić tylko na podstawie należycie umotywowanego wniosku odnośnego Wydziału, który ma równocześnie wskazać po porozumieniu i uzgodnieniu z Izbą Obrachunkową sposób pokrycia takiego wydatku oraz po zatwierdzeniu wniosku tego przez Pana Prezydenta miasta.

III. Odpowiedzialność.

15) Za należyte i ścisłe przestrzeganie i wykonanie tego zarządzenia, a w szczególności za dotrzymanie oznaczonych wyżej terminów, oraz za ścisłe prowadzenie gospodarki w granicach zatwierdzonych kwartalnych preliminarzy ponoszą odpowiedzialność osobistą zarówno Naczelnicy, Dyrektorzy i Kierownicy odnośnych Wydziałów, Biur, Zakładów i Instytucyj oraz właściwi referenci.

16) Miejska Izba Obrachunkowa obowiązaną jest dopilnować, by dysponowanie poszczególnymi kredytami budżetowymi odbywało się wyłącznie przez uprawnione do danych kredytów Wydziały, Biura, Zakłady, itd., oraz ściśle w granicach zatwierdzonych preliminarzy kwartalnych. Miejska Izba Obrachunkowa ma obowiązek asygnaty, którem przekroczono preliminowane na kwartał wydatki zwracać niezrealizowane odnośnym Wydziałom, Zakładom i t. d.

IV. Przepisy końcowe.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem wydania i równocześnie traci moc zarządzenie moje z dnia 6 czerwca 1932 r. Nr. Prez. Przep. bdż. 62/32.

Sprawozdania z posiedzeń Tymcz. Rady Miejskiej.

Posiedzenie połączonych Sekcyj działających imieniem Rady miejskiej z dnia 31 sierpnia 1932.

We środę dnia 31 sierpnia 1932 r. odbyło się w Sali Radnej na Ratuszu Krakowskim, pod przewodnictwem Pana Prezydenta miasta Władysława Beliny-Prażmowskiego, oraz w obecności PP. Wiceprezydentów Dra Klimeckiego, Dra Landaua i W. Ostrowskiego, przy udziale 68 członków Rady m. posiedzenie połączonych Sekcyj działających imieniem Rady miejskiej.

Przed porządkiem dziennym wezwał Pan Prezydent do złożenia ślubowania tych nowych członków Rady m., którzy jeszcze tego ślubowania nie złożyli. Do złożenia przysięgi zgłosił się R. m. Feiwel Stempel.

I. Zmiana niektórych postanowień umowy o dostawę prądu, zawartej między Gminą miasta Krakowa, a Jaworznickiemi Komunalnemi Kopalniami Węgla S. A. w Krakowie, dnia 23 lipca 1928 r.

Imieniem Komisji dla spraw Elektrowni Miejskiej oraz Sekcji II. i III. Dyr. Dubeltowicz wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Cena prądu.

Ustaloną w art. 8 zawartej dnia 23 lipca 1928 r. między Gminą miasta Krakowa a Jaworznickiemi Kom. Kopalniami Węgla S. A. w Krakowie umowy zasadniczą cenę prądu 0.059 zł kWgodzinę zmienia się w ten sposób, że od zasadniczej ceny 0.059 zł za kWgodzinę loco Kraków odliczać się będzie rabat w wysokości 0.004 zł, czyli, że zasadnicza cena prądu liczonego w krakowskiej stacji odbiorczej wynosić będzie przy umownej ilości poboru do 21.000.000 kWg — 0.055 zł za kWgodzinę. Nowa cena zasadnicza dotyczy także dotychczas wykonanych dostaw. Przy poborze ponad 21.000.000 kWg cena prądu pozostaje niezmieniona i wynosi 0.021 zł. za kWgodzinę.

Wobec tego w art. 8 pkt. a) umowy z dnia 23-go lipca 1928 r. dodaje się następujące zdanie:

„Od ceny tej obliczać się będzie rabat w wysokości 0.004 zł za kWgodzinę, czyli że zasadnicza cena prądu na kWgodzinę, liczona w krakowskiej stacji odbiorczej, wynosić będzie przy umownej ilości prądu do 21.000.000 kWh — za 1 kWgodzinę 0.055 zł.“

II. Formuła zmienności cen.

Art. 24 umowy z dnia 23 lipca 1928 r. otrzymuje następujące brzmienie:

a) Ceny za energję elektryczną przewidziane niniejszą umową obowiązują:

1) przy cenie węgla grubego loco wagon na kopalni trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt groszy (33·90 zł) za tonę,

2) przy wartości jednego grama czystego złota pięć złotych dziewięćdziesiąt dwa i czterdzieści cztery setne grosza (5 zł. 92·44 gr).

ad 1) Jako cenę węgla przyjmuje się przeciętną cenę węgla grubego z głębokich kopalń Zagłębia Dąbrowskiego loco wagon na kopalni, ostatnio ogłoszoną przez Główny Urząd Statystyczny.

ad 2) Za podstawę do określenia ceny czystego złota przyjmuje się przeciętną wartość jednego grama czystego złota w ostatnim tygodniu ostatniego miesiąca, obliczoną na zasadzie obwieszczeń Ministra Skarbu w „Monitorze Polskim“.

b) W razie zmiany ceny węgla i ceny złota opłata umowna 0.055 zł za kWgodzinę loco Kraków ulega sprostowaniu, nie częściej jednak jak w okresach miesięcznych, od 1-go dnia następnego miesiąca po terminie, od którego zmiana (ceny węgla lub złota) obowiązuje, a to w sposób następujący, dla każdego czynnika oddzielnie:

1) zmianie ceny węgla o 1% odpowiadać będzie zmiana opłat o 0.50%-tu,

2) zmiana wartości 1 grama czystego złota o 1% odpowiadać będzie zmiana opłat o 0.40%-tu.

(L. cz. elektr. 3809/32).

Rada miasta wniosek uchwaliła.

II. Zmiana statutu podatku od towarów przywożonych do Krakowa.

Imieniem Sekcji II. i III. Rady miasta radca Magtu Cz. Konopiński wnosi:

Rada miasta uchwali:

Zmieniając uchwałę Komisji administracyjnej Rady miasta z dnia 12 stycznia 1931 r. uchwala się nowy statut podatku od towarów, przywożonych do Krakowa drogami żelaznemi lub drogą wodną dostosowany do nowej taryfy towarowej Polskich Kolei Państwowych.

(Statut podatku towarowego dołączono do protokołu posiedzenia).

Do Nr. Pod. tow. 89/32.

W dyskusji nad tym wnioskiem zabiera głos Rm. Inż. Skarżyński i stawia wniosek, aby na str. 1 w punkcie f) po słowach „różne naczynia“, dodać: „narzędzia i maszyny“. (Chodzi tu o takie narzędzia i maszyny, które firma wysyła wraz z monterami na różne roboty i które kilkakrotnie w ciągu roku wędrują z miejsca na miejsce).

Następnie mowca stawia wniosek, aby na str. 21 dodać jako uzupełnienie następujący ustęp: „Jeżeli strona uzyska od władz kolejowych drogą reklamacji sprostowanie uwidocznionej w liście przewozowym taryfy kolejowej, to i Miejski Urząd poboru opłat obowiązany jest poprzedni swój wymiar podatku od towarów uzgodnić z taryfą sprostowaną przez urząd kolejowy“.

Rm. Dr Gertler stawia wniosek, aby na str. 23, zamienić wyrazy: „sądu powiatowego“, na wyrazy: „sądu grodzkiego“.

Rada miasta wniosek wraz z poprawkami uchwaliła.

III. Opłata postojowego od wozów.

Imieniem Sekcji skarbowej radca Magtu Cz. Konopiński wnosi:

Rada miasta uchwali:

Opłatę postojowego od wozów wjeżdżających do Krakowa obniża się w sposób następujący:

1) od wozów pustych z 50 gr. na 40 gr.

2) od wozów z towarem do 500 kg. z 1 zł. na 80 gr.

3) od wozów ponad 500 kg. z 1·50 zł. na 1 zł.

Nadto na czas pobytu w Krakowie za kaucją przedłuża się z 3-ch na 4 godziny.

Obniżka powyższa wchodzi w życie z dniem 15-go września 1932 r.

L. M. U. P. 631/32 B.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr Gertler i stawia wniosek, aby wniosek podany uzupełnić pod punktem 1 a) nową pozycją, a mianowicie, że od wozów z towarem do 100 kg liczy się postojowe 50 gr. Wreszcie prostuje błąd drukarski w zdaniu zaczynającem się od słów: „Nadto na czas pobytu“ — ma być „Nadto czas pobytu“.

W końcu radca Konopiński zawiadamia, że Pan Prezydent postanowił zmienić podany we wniosku ter-

min wprowadzenia obniżki postojowego od 15 września na termin od 1 września b. r.

Rada miasta wniosek powyższy wraz z poprawkami Dr Gertlera uchwaliła.

IV. Dodatek gminny do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków.

Imieniem Sekcji skarbowej radca Magtu Cz. Konopiński wnosi:

Rada miasta uchwali:

Dodatek gminny do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków i przetworów wódczanych i spirytusowych pobierać w roku budżetowym 1933/34 w wysokości 100% przy wyrobie a 200% przy sprzedaży trunków.

L. M. U. P. 577/32/B.

Rada miasta wniosek uchwaliła.

Następnie odbyło się posiedenie tajne, na którym na wniosek P. Prezyd. m. przedstawiony przez Naczel. Biura Prez. p. Hergeta uchwalono przenieść w stan nieczynny Zdzisława Swolkiena urzęd. Mgtu, oraz zamianować p. Inż. Wnęka Karola st. referentem w VII st. sł. dla spraw ogrodowo-leśnych.

Na tem posiedzenie zakończono.

RUCH SŁUŻBOWY.

Zwolnieni:

Tumidajowicz Władysław, pomocnik kancel. Magistratu z dniem 31/VII. 1932.

Urbańska Marja, pomocnica rach. Elektrowni miejskiej z dniem 31/VII. 1932.

Żeglikowski Stanisław, pomocnik kanc. Magistratu z dniem 31/VII. 1932.

Inż. Bobrowski Władysław, kontr. referent techn. Muzeum Przemysłowego z dniem 31/VIII. 1932.

Frankiewicz Władysław, pomocnik kancel. Magistratu z dniem 31/VIII. 1932.

Polak Kazimierz, pomocnik kancel. Magistratu z dniem 31/VIII. 1932.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Gocko Andrzej, etatowy woźny miejski z dniem 31/VII. 1932.

Jaroszewicz Antoni, inspektor Miejskiego Urzędu Poboru Opłat i Podatków Pośrednich z dniem 31/VII. 1932 r.

Kud Walenty, etat. woźny miejski z dniem 31/VII. 1932 r.

Pobożniak Stanisław, etat. woźny miejski z dniem 31/VII. 1932.

Wszołek Jan, etat. woźny miejski z dniem 31/VII. 1932 r.

Trela Jan, strażnik Miejskiego Urzędu Poboru Opłat i Pod. Pośredn. z dniem 31/VIII. 1932.

Emerytury wdowie:

Kołodziejowa Józefa, wdowa po woźnym miejskim od 1/VII. 1932.

Zubikowa Marja, wdowa po emeryt. kontrolorze Miejskiego Urzędu Poboru Opłat i Podatków Pośrednich od dnia 1/VII. 1932.

Zmarli:

Nowakowski Stefan, sekretarz Magistratu, dnia 2/VII. 1932.

Palej Michał, emer. woźny miejski, dnia 31/VII. 1932.

Grzesiak Józef, emerytowany dróżnik miejski, dnia 7/VIII. 1932.

Mastalerz Józef, emerytowany dozorca Gazowni m. dnia 18/VIII. 1932.

Siwiński Juljusz, emeryt. zarządca Cmentarzy m. dnia 30/VIII. 1932.

Solarz Stanisław, emerytowany stróż Targowicy m. dnia 20/VIII. 1932.

Wężowicz Kamila, wdowa po inspektorze Budownictwa m. dnia 24/VIII. 1932.

CZĘŚĆ NIEURZĘDOWA.

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie za lipiec 1932 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Grunt lwh. 649/XV. przy ul. Juljusza Lea nabyły po połowie Szyfra Westreichowa i Ernestyna Ettingerowa od Jeruchima i Anny Führerów za cenę 2.892·72 dolarów.

2. Dom trzechpiętrowy przy ul. Karmelickiej L. or. 46, L. sp. 52/IV. nabyli po (3/8) Dr Jan i Dora Lachsowie i (2/8) Dr Zygmunt Lachs od Marji Trzetrzewińskiej i Ireny Targowskiej za cenę 43.200 dolarów.

3. Część (1/6) domu parterowego przy ul. Czarnowiejskiej L. or. 47, L. sp. 64/XIV. nabyła Helena Voigtowa od Michała Jahna za cenę 3.500 złotych.

4. Część (3/64) domów jednopiętrowych przy ul. Krakowskiej L. or. 46, L. sp. 18/VIII. i przy ul. Trynitarskiej L. or. 4, L. sp. 492/VIII. nabył Mojżesz Langrock od Gedalji Langrock za cenę 4.000 złotych.

5. Grunta lwh. 107 i 108/V. przy ul. Szlak nabyła Wanda Riegerowa od Reginy Gablenzowej i Ireny Meyerowej za cenę 32.800 złotych.

6. Dom jednopiętrowy przy ul. Konopnickiej L. or. 5, L. sp. 355/XI. nabył Józef Franciszek 2-im Zamojski od Jadwigi Trzcińskiej za cenę 56.000 złotych.

7. Część (18/24) domu dwupiętrowego przy ul. Bonerowskiej L. or. 8, L. sp. 343/VI. nabyli po (9/24) Mojżesz i Estera Kornheiserowie od Adeli Marguliesowej za cenę 6.500 dolarów.

8. Grunt lwh. 324/XII. przy ul. Słonecznej nabył Eugenjusz Siwek od Franciszka i Marji Kopkowiczów za cenę 20.000 złotych.

9. Grunta lwh. 270, i 272/XVIII. przy Aleji 29 Listopada nabyli po połowie Marja Hauserowa i Aniela Krywutówna od Heleny Bobakowej za cenę 4.428 złotych.

10. Grunta lwh. 271 i 273/XVIII. przy Aleji 29 Listopada nabyła Julja Janoszkowa od Heleny Bobakowej za cenę 4.428 złotych.

11. Dom parterowy przy ul. Zagrody L. or. 31, L. sp. 57/XI. oraz grunt lwh. 327/XI. przy tejże ulicy nabył Tomasz Czajkowski od Władysława, Bronisława, Tadeusza, Mieczysława i Zofji Tomalów, oraz Stefanji Folgowej i Janiny Mazurkiewiczowej za cenę 17.000 zł.

12. Grunt lwh. 650/XV. przy ul. Czarnowiejskiej nabyli po połowie Stefan i Katarzyna Zderkowscy od Karoliny Drobnerowej i Władysławy Försterowej za cenę 7.265 złotych.

13. Dom dwupiętrowy przy Pl. WW. Świętych L. or. 10, L. sp. 151/I. nabyły po połowie Joanna Ratlerowa i Albina Zilzowa od Dr Jakóba i Dr Fryderyka Syropów za cenę 17.300 dolarów.

14. Grunt lwh. 553/IV. przy ul. Kremerowskiej nabyła Anna Wołoszyńska od Berty i Leonory Lewkowicz za cenę 7.380 dolarów.

15. Grunt lwh. 563/IV. przy ul. Kremerowskiej nabyła firma „Teren" Ska akcyjna dla przemysłu budowlanego od Berty i Leonory Lewkowicz za cenę 7.845 dolarów.

16. Dom jednopiętrowy przy ul. Skwerowej L. or. 46, L. sp. 20/XI. nabyli po połowie Feliks Woźniak i Karol Mikulski od Stefana Bielackiego za cenę 41.000 złotych.

17. Grunt lwh. 633/XVII. nabył Jan Bardel od Franciszka Rajtara za cenę 824 dolarów.

18. Grunt lwh. 610/XIII. przy ul. Piastowskiej nabyli po połowie Jan i Aniela Gargowie od Józefa Kozyry za cenę 3.210 złotych.

19. Grunt lwh. 94/VI. przy ul. Arjańskiej nabyli po połowie Jakób i Berta Eisenowie od Marji Tuchlinowiczowej, Stefana i Karola Dowgiałłów za cenę 3.000 dolarów.

20. Grunta lwh. 372 i 342/XIII. przy ul. Emaus nabyła Marja Wieczyńska od Bronisława i Heleny Brodzińskich za cenę 25.000 złotych.

21. Grunt lwh. 413/XVI. przy ul. Bronowickiej nabyła Zofja Gierulowa od Małgorzaty Rajtarowej za cenę 27 dolarów.

22. Zabudowania fabryczne przy ul. Pawiej L. or. 26, L. sp. 177/V. nabyła Ena Grünbaum od Osny Najmark i Sary Ity 2-im Koss za cenę 10.000 złotych i 2.200 dolarów.

23. Dom trzechpiętrowy przy ul. Lubicz L. or. 22, L. sp. 382/VI. nabyli po połowie Henryk i Bronisława Kleinowie od Anny Braumanowej za cenę 22.965 dolarów.

24. Część (7/16) domu parterowego przy ul. Miedzianej L. or. 94, L. sp. 19/XX. oraz część (7/32) gruntu lwh. 304/XX. przy tejże ulicy nabyli Abraham Fremder (6/16) i (6/32) i Regina Fremder (1/16) i (1/37) od Eljasza Beckmana recte Fleischera za cenę 5.421 złotych.

25. Część (9/32) gruntu lwh. 14 i 304/XX. przy ul. Miedzianej nabyła Regina Fremderowa od Scheindli i Lany Lieberfreund za cenę 2.323 złotych.

26. Część (2/6) gruntów lwh. 3 i 421/XXI. nabył Andrzej Skałka od Eljasza Kopsa za cenę 8.000 złotych.

27. Grunt lwh. 1138/XXII. przy ul. Wielickiej nabyła Gilet Grünapfelowa od Berischa Weinberga za cenę 675.20 dolarów.

28. Grunt lwh. 1139/XXII. przy ul. Wielickiej nabyli po (1/3) Józef, Stanisław i Anna Paździowie od Berischa Weinberga za cenę 550 dolarów.

29. Część (2/4) domu parterowego przy ul. Krzywda L. or. 23, L. sp. 17/XXI. nabyła Marja Madejowa od Marji i Mateusza Mazurków za cenę 1.200 złotych.

30. Dom trzechpiętrowy przy ul. Traugutta L. or. 12, L. sp. 754/XXII nabyli po połowie Irena Schwarzenberg-Czernowa i Natalja Gerżabkowa od Henryka i Franciszki Braumanów za cenę 18.500 dolarów.

31. Grunt lwh. 570/XXII. przy ul. Rydlówka nabył Jan Kopta od Alfreda Zuckermanna za cenę 4.300 złotych.

32. Grunt lwh. 570/XXII. przy ul. Rydlówka nabyli po połowie Karol i Anna Orgowie od Jana Kopty za cenę 8.000 złotych.

33. Część (3/6) domu dwupiętrowego przy ul. Wita Stwosza L. or. 22 na realności lwh. 74/XXII. nabyła Róża Nablówna od Romana Maśnickiego za cenę 7.300 dolarów.

34. Dom parterowy przy ul. Gromadzkiej L. or. 37, L. sp. 276/XXI. nabyli po połowie Jan i Marja Łętochowie od Stanisława Lepki za cenę 10.000 złotych.

35. Grunt lwh. 687/XXI. nabył Franciszek Mikuła od Wiktorji Mikułowej za cenę 800 złotych.

36. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Wielickiej L. or. 91, L. sp. 258/XXI. nabyła Helena Streisenbergowa od Adolfa Streisenberga za cenę 1.250 dolarów.

37. Dom parterowy przy ul. Wielickiej L. or. 61, L. sp. 692/XXII. nabył Dr Zygmunt Lisocki od f-my „Spójnia Budowlana Stryjeński, Mączyński, Korn" — ski z ogr. odp. za cenę 115.000 złotych.

38. Grunt lwh. 863/XVII. przy ul. Ks. Siemaszki nabył Jan Kazanowski od Dr Karola i Malwiny Zakrzyńskich za cenę 808 dolarów.

39. Grunt lwh. 187/XIX. przy ul. Kasprowicza nabyli po połowie Rudolf i Bronisława Maakowie od Józefa i Anieli Janików za cenę 5.800 zł.

40. Dom jednopiętrowy przy ul. Duchackiej L. or. 20, L. sp. 150/XVIII. nabył Jan Woźniakiewicz od Marji Missonowej za cenę 23.725 zł.

41. Grunt lwh. 626/VIII. przy ul. Miodowej nabyli po połowie Janina Spohnowa i Celina Dawidowiczowa od Adolfa Grünberga za cenę 969 dolarów.

42. Dom parterowy przy ul. Juljusza Lea L. or. 89, L. sp. 51/XVI. oraz część (2/4) gruntu lwh. 361/XVI. przy tejże ulicy nabyli po połowie Stanisław i Helena Mieciakowie od Jana Nowakowskiego za cenę 6.000 złotych.

43. Dom jednopiętrowy przy ul. Friedleina L. or. 4, L. sp. 306/XVII. nabył Małopolski Związek Mleczarski — Spółdzielnia zarej. z ogr. odp. w Krakowie od Państwowego Banku Rolnego — Oddział w Krakowie za cenę 250.000 złotych.

44. Grunt lwh. 864/XVII. nabył Józef Kaczmarczyk od Józefa Szostka za cenę 5.300 złotych.

45. Grunt lwh. 672/XVII przy ul. Prądnickiej nabyła Gmina stoł. król. miasta Krakowa od Jana, Józefa i Antoniego Koników oraz Jadwigi Zarubowej za cenę 16.731 złotych.

46. Grunt lwh. 684/XVI. przy ul. Bronowickiej nabyli po połowie Stanisław i Bolesław Wadowscy od Florentyny Nowakowskiej i Franciszka Piotrowskiego za cenę 6.731 złotych.

47. Część (244/256) domu dwupiętrowego przy ul. Bartosza L. or. 2, L. sp. 392/VIII. nabyli po (61/256) Mau-

rycy, Berta i Dawid Verdeberowie oraz Rena Rosner od Gitli, Dawida, Józefa, Izraela, Izaaka i Henocha Scheinów oraz Reginy i Anny Gutfreund za cenę 4.575 dolarów.

48. Grunt lwh. 303/XII. przy ul. Syrokomli nabył Ascher Spira od Józefa Scheuera, Dawida Schenkera i Inż. Jozuz Oberledera za cenę 4.290 dolarów.

49. Część (2/4) domu parterowego przy ul. Gęsiej L. or. 30, L. sp. 36/XIX. nabyła Stanisława Bielecka od Franciszka i Anny Górnickich za cenę 8.000 złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Część (1/2) gruntu lwh. 313/XII. wartości 12.000 złotych — nabyła w drodze darowizny Wanda Niedziałkowska od Inż. Stanisława Janusza 2-im Niedziałkowskiego.

2. Część (1/2) domu parterowego przy ul. Podchorążych L. or. 8, L. sp. 158/XVI. wartości 8.500 złotych — nabyła w drodze darowizny Marja Luszowiczowa od Józefa Luszowicza.

3. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Tad. Kościuszki L. or. 49/51, L. sp. 14/XII. wartości 48.000 złotych — nabyła w drodze darowizny Olga Macudzińska od Dr. Bolesława Macudzińskiego.

4. Część (2/12) II-go udziału materjalnego domów dwupiętrowych przy ul. Izaaka L. or. 5, L. sp. 169/VIII. oraz przy ul. Kupa L. or. 22, L. sp. 151/VIII. łącznej wartości 3.000 złotych nabyły w drodze darowizny Sara i Blima Berkowicz od Izaaka Kampla.

5. Grunt lwh. 170/XII. przy ul. Kraszewskiego wartości 1.500 złotych nabyli w drodze darowizny po (1/5) Janina Babecka, Marja Borkowska, Irena Magierzanka, Dr. Tadeusz i Jerzy Magierowie od Heleny Magierowej.

6. Część (4/5) gruntu lwh. 139/XV. przy ul. Urzędniczej wartości 8.800 złotych nabyli w drodze darowizny Ignacy, Kazimierz, Irena i Janina Marcinkiewiczowie od Tadeusza Marcinkiewicza.

7. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Konarskiego L. or. 32, L. sp. 207/XV. wartości 4.500 dolarów nabyła w drodze darowizny Wiktorja Tatkowa od Antoniego Tatki.

8. Część (4/8) domu trzechpiętrowego przy Pl. Wolnica L. or. 5, L. sp. 278/VIII. wartości 39.600 złotych nabyli w drodze darowizny po (2/8) Małka i Rachela Johnowicz od Frymety Johnowicz.

9. Dom jednopiętrowy przy ul. Sandomierskiej L. or. 9, L. sp. 79/XI. wartości 25.000 złotych nabyła w drodze darowizny Zofja Świgost od Dr. Michała Swigosta.

10. Dom jednopiętrowy przy ul. Wielickiej L. or. 1, L. sp. 27/XXII. wartości 3.000 złotych nabyła w drodze darowizny Mina Schermantowa od Ignacego Schermanta.

11. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ul. św. Anny L. or. 7, L. sp. 199/I. wartości 217.323 złotych nabył z tytułu działu Stanisław Jawornicki od Zuzanny Fischerowej.

12. Część (1/2) domu trzechpiętrowego przy Rynku Głównym L. or. 46, L. sp. 41/I. wartości 298.781 złotych nabyła z tytułu działu Zuzanna Fischerowa od Stanisława Jawornickiego.

13. Grunt lwh. 323/XII. przy ul. Dojazdowej wartości 21.600 złotych nabył Józef Marski od Gminy stoł. król. miasta Krakowa wzamian za dom jednopiętrowy przy ul. Tad. Kościuszki L. or. 59, L. sp. 10/XII. wartości 53.000 złotych.

14. Dom dwupiętrowy przy ul. Łobzowskiej L. or. 41, L. sp. 110/IV. wartości 111.125 złotych nabył Jakób Wilkosz od Tadeusza i Zofji Śmieszkiewiczów wzamian za dom dwupiętrowy przy ul. Łobzowskiej L. or. 31, L. sp. 199/IV. wartości 53.340 złotych.

III. Przez śmierć właściciela.

1. Część (20/40) domu dwupiętrowego przy ul. Szpitalnej L. or. 4, L. sp. 378/I. wartości 67.052 złotych nabyli w spadku (5/40) Stanisława Prochowska, zaś po (3/40) Stanisław, Władysław, Barbara, Jadwiga i Zofja Prochowscy po śp. Dr. Jozefacie Prochowskim.

2. Część (1/2) domu jednopiętrowego przy ul. Szlak L. or. 32. L. sp. 173/V. oraz gruntów lwh. 107 i 108/V. przy tejże ulicy łącznej wartości 100.000 złotych nabyła w spadku Irena Meyerowa po śp. Wiktorze Gablenzu.

3. Dom dwupiętrowy przy ul. Krakowskiej L. or. 18, L. sp. 91/VIII. wartości 20.000 złotych nabyli w spadku po połowie Anna Friedman i Edward Kornreich po błp. Malji Abeles.

4. Część (12/144) domu parterowego przy ul. Kopernika L. or. 14, L. sp. 30/VI. wartości 1.185 złotych nabyły w spadku po (4/144) Tekla Piaskiewicz i Wiktorja Koźnińska zaś (1/144) Marja Tobolczykowa i (3/144) Agnieszka Piaskiewicz po śp. Marji Ciesielskiej.

5. Dom trzechpiętrowy przy ul. Jabłonowskich L. or. 5, L. sp. 389/IV. wartości 120.000 złotych nabył w spadku Uniwersytet Jagielloński w Krakowie po śp. Dr. Edmundzie Krzymuskim.

6. Dom parterowy przy ul. Nowowiejskiej L. or. 33, L. sp. 127/XV. i grunt lwh. 305/XV. przy tejże ulicy łącznej wartości 30.000 złotych nabyli w spadku po połowie Leszek i Zbigniew Sas-Zubrzyccy po śp. Wandzie Zubrzyckiej.

7. Część (36/72) domu dwupiętrowego przy ul. A. Grabowskiego L. or. 13, L. sp. 445/IV. wartości 36.000 złotych nabyli w spadku (9/72) Paulina Neufeldowa, zaś po (3/72) Bronisława Schreibesdorfowa, Edward, Amalja, Salomea, Regina, Anna, Joanna, Gusta i Zofja Neufeldowie po błp. Benjaminie Neufeldzie.

WYKAZ KONSENSOW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu sierpniu 1932 r.

I. Nowe domy.

1) Ul. Pychowicka L. or. 12 (lsp. 524 217 Dz. X). własność Michalik Wiktorji, dom parterowy (reskr. Mgtu z dnia 30/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 235/32/D.).

2) Ul. Księdza Marka L. or. 7 (lsp. 304 Dz. XI.) własność Ślusarczyka Franciszka i Nabielca Jana, dom parterowy (reskr. Mgtu z dnia 24/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 712/32/D.).

3) Ul. Syrokomli L. or. 11 a (lsp. 240 Dz. XII.) własność Inż. Niedziałkowskiego Janusza, konsens czę-

ściowy na użytkowanie parteru, II. i III. piętra w 3-ch piętrowym domu (reskr. Mgtu z dnia 19/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 232/32/C.).

4) Ul. Juljusza Lea L. or. 7 a (lsp. 335 Dz. XV.) własność Inż. Issera Harbanda i Teodora Silbergera, dom IV. piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 3/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 35/32/C.).

5) Ul. Kazimierza Wielkiego boczna L. or. 110 b. (lsp. 334 Dz. XV.) własność Olmy Karola, dom 3-ch piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 3/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 158/32/C.).

6) Ul. Kazimierza Wielkiego boczna L. or. 124 c (lsp. 196 Dz. XVI.) własność Seifert Anieli i Władysławy, dom I. piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 3/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 392/32/C.).

7) Ul. Mogilska L. or. 16 (lsp. 178 Dz. XVIII.) własność Oficerskiej Spółdzielni mieszkaniowej z o. o. w Krakowie Ppłk. Józefa Pokornego, konsens na użytkowanie I. i II. piętra domu II. piętrowego (reskr. Mgtu z dnia 11/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 112/32/B.).

8) Ul. Pasterska L. or. 10 a (lsp. 350 Dz. XIX.) własność Kofin Katarzyny, dom I. piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 18/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 118/32/B.).

9) Ul. Zabłocie L. or. 61 (lsp. 335 Dz. XXI.) własność Warszawskiego Mendla, parterowa oficyna (reskr. Mgtu z dnia 23/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 392/32/D.).

10) Ul. Zamojskiego L. or. 5 (lsp. 831 Dz. XXII.) własność Pomeranza Majera Jakóba, dom IV. piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 14/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 683/32/D.).

11) Ul. Dekerta L. or. 2 b (lsp. 834 Dz. XXII.) własność Feuereisen Stefanji, dom I. piętrowy (reskr. Mgtu z dnia 23/VIII. 1932 r. L. B. a. 536/32/D.).

II. Nadbudowy, przebudowy i dobudowy.

1) Ul. Krupnicza L. or. 18 (lsp. 10 Dz. IV.) własność Inż. Wacława Nowakowskiego i Talenty Karola, nadbudowa II. i III. piętra oraz adaptacje w piwnicach, parterze i I. piętrze (reskr. Mgtu z dnia 3/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 165/32/C.).

2) Ul. Ambrożego Grabowskiego L. or. 8 (lsp. 311 Dz. IV.) własność Dąbrowskiej Władysławy i Augustynowicz Zającowej Wiktorji, nadbudowa pracowni malarskiej z 1 izbowem mieszkaniem (reskr. Mgtu z dnia 19/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 407/32/C.).

3) Ul. Strzelecka L. or. 11 (lsp. 253 Dz. VI.) własność Liebeskinda Artura, nadbudowa III. piętra z poddaszem od strony podwórza (reskr. Mgtu z dnia 3/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 348/32/B.).

4) Ul. Kr. Jadwigi L. or. 105 a (lsp. 228 Dz. XIII.) własność Siemieńskiej Marji, dobudowa 2 ubikacyj mieszkalnych w parterze i nadbudowa izby w poddaszu (reskr. Mgtu z dnia 19/VIII. 1932 r. L. B. a. 195/32/C.).

5) Ul. Obopólna L. or. 2 (lsp. 31 Dz. XVI.) własność Szewczyk Magdaleny, przebudowa komory gosp. na pokój i kuchnię (reskr. Mgtu z dnia 17/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 356/32/C.).

6) Ul. Mogilska L. or. 105 (Dz. XX.) własność Lieberfreuda Henryka, oficyna parterowa (reskr. Mgtu z dnia 25/VIII. 1932 r. L. B. a. Insp. 145/32/B.).

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewn.

Nr. 8. Okólnik Nr. 56, z dnia 30 kwietnia 1932 r. **(AC. 521) o wprowadzeniu w życie nowego systemu ewidencji ruchu ludności.**

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Z dniem 1 lipca 1932 r. upływa termin założenia rejestrów mieszkańców, a zarazem wprowadzenia w życie nowego systemu ewidencji ruchu ludności.

Dokonywane obecnie prace w zakresie ewidencji ludności posiadają niewątpliwie wielkie znaczenie dla rozwoju naszej administracji państwowej i komunalnej i wymagają dlatego nader poważnego traktowania.

Z powyższych względów zwracam uwagę Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) na główne wytyczne, które przyświecać powinny pracom nad organizacją instytucji rejestrów mieszkańców.

Zastosowanie materjałów rejestru w zakresie statystyki administracyjnej.

1. Cechą charakteryzującą stosunki ludnościowe współczesnego społeczeństwa jest stale wzmagająca się i zakreślająca coraz szersze kręgi wymiana ludności, czyli ruch ludności (wędrówki) pomiędzy poszczególnemi miejscowościami lub dzielnicami jednego i tego samego kraju, albo pomiędzy poszczególnemi krajami między sobą.

Stąd powstaje wiele pierwszorzędnych zagadnień, jak np. zagadnienie rozmieszczenia ludności, skupiania się ludności w miastach (proces urbanizacji), zagadnienie emigracji i imigracji, stosunków narodowościowych, gospodarczych, politycznych i socjalnych. Od tego znów zależny jest kierunek polityki praktycznej państwa, czy to w zakresie wychodźtwa i imigracji, czy w dziedzinie pracy, opieki społecznej, oświaty lub w zakresie stosunków mieszkaniowych, komunikacyjnych, zdrowotnych i wielu innych różnorodnych gałęziach i działach administracji.

Tu wszędzie można stwierdzić stale wzmagający się wpływ wędrówek na stosunki ludnościowe, a zarazem na zadania administracji. To też zjawisko ruchu ludności i poszczególnych jego aktów skupia na sobie zwłaszcza w naszych warunkach coraz więcej uwagi.

Zjawisko to, będące przejawem bieżących potrzeb życia, wymaga bezpośrednich rozstrzygnięć i bezpośrednio nieraz ustosunkowania się doń administracji. Obserwacje więc w tym zakresie z punktu widzenia codziennych zadań i praktyki administracyjnej, muszą być ciągłe i nieprzerwane. Wymagają one oceny aktualnej, muszą być oświetlane w miarę bieżących potrzeb administracji bez względu na to, czy mają znaczenie lokalne, czy też ogólniejsze, lub czy dotyczą one całej ludności, pewnej jej części, lub też pewnej tylko kategorji osób.

Takiej oceny nie mogą dać, rzecz naturalna, opracowania powszechnego spisu ludności.

Dlatego też jest oczywiste, że problem ruchu ludności, a więc i ksiąg ludności domaga się właściwej oceny również z punktu widzenia zadań statystyki administracyjnej.

Powołana obecnie do życia instytucja rejestrów mieszkańców skonstruowana została właśnie pod kątem widzenia postulatów i potrzeb statystyki administracyjnej. Dlatego też wykorzystanie zawartych w rejestrach materjałów dla celów obserwacji statystycznych jest jednym z naczelnych dezyderatów w zakresie zadań tej instytucji. Kwestję tę regulują postanowienia §§ 25. lit. b., 24 ust. 1 i 2, 23 ust. 4, 30 tudzież § 12, 34, 41 i inne rozp. Min. Spraw Wewn., jako też §§ 13 ust. 3, 16, lit. a, 47 ust. 4 i 7, 69 ust. 1, 2 lit. g, 3, 4 i inne instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych. Nowy system ksiąg ludności otwiera szerokie możliwości obserwacji statystycznych w dziedzinach i zakresie dotychczas dla tych obserwacji niedostępnych. Dotyczy to zarówno gmin wiejskich, jako też miast. Nie można tu pominąć milczeniem zwłaszcza widoków, jakie otwierają się w tej mierze dla statystyki miast wielkich, które przy mechanizacji pracy biur ewidencji ludności otrzymują materjały statystyczne nieocenionej wartości i w najbardziej wszechstronnym zakresie.

Organizacja pracy biur ewidencji ludności.

2. Dane, dotyczące zamieszkania w gminie, przynależności państwowej, karalności jako też inne dane personalne, jak wiek, stan cywilny, źródła utrzymania, stosunek do wojskowości etc., są ustalane systematycznie w rejestrze mieszkańców, w trybie, przepisanym rozporządzeniem wykonawczem i instrukcją Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o prowadzenie rejestrów mieszkańców.

Dane te mogą i powinny być odpowiednio wykorzystane przez inne działy administracji, drogą takiej koordynacji pracy różnych działów administracji, aby fakty ustalone w rejestrze mieszkańców, nie musiały być ponownie badane, przy coraz to innej okazji i ze stanowiska coraz to innego zadania administracyjnego.

Z danych rejestrów mieszkańców będą korzystały przedewszystkiem te działy administracji gminnej, których zadania polegają m. in. na sporządzaniu lub utrzymywaniu stałych wykazów personalnych. Chodzi tu m. in. o sporządzanie corocznych spisów młodzieży przedpoborowej, spisów poborowych, wykazów dzieci w wieku szkolnym i utrzymywanie stałej ewidencji osób, mających prawo wybierania do ciał samorządowych i ustawodawczych. Środkiem pomocniczym w powyższych wypadkach będzie kartoteka, układana rocznikami według roku urodzenia. Jest to techniczny sposób przeprowadzania automatycznej kontroli wieku, jako kryterjum zasadniczego przy wykonywaniu powyższych zadań, który to sposób nie wyklucza jednak zastosowania przytem innych dodatkowych kryterjów ewidencji, jak np. czasu zamieszkania (przy ewidencji wyborczej do rad gminnych), karalności itp. W miarę potrzeby kartoteka ta może być wykorzystana również i dla innych celów, jak np. przy tworzeniu list przysięgłych, kontroli szczepienia ospy itp.

Dane rejestrów mieszkańców będą mogły być w pewnym zakresie wykorzystane przez inne jeszcze działy administracji, a więc np. w zakresie ewidencji płatników podatków komunalnych i państwowych, opieki społecznej, szpitalnictwa, ewidencji bezrobotnych, bezdomnych, korzystający z dobroczynności publicznej, tudzież w zakresie wielu innych spraw z dziedziny spraw komunalnych, potrzeb państwa i ludności, jak np. spraw bezpieczeństwa i porządku publicznego, spraw obywatelstwa, dowodów osobistych, wydawania świadectw ubóstwa, poświadczeń moralności, poszukiwań i ścigania, ewidencji cudzoziemców, ewidencji osób karanych i wielu innych.

Wreszcie należy wspomnieć o zużytkowaniu danych rejestrów mieszkańców dla celów instytucji publicznych, jako to kas chorych, izb handlowo-przemysłowych i rzemieślniczych, gmin wyznaniowych etc.

Ponieważ dane i materjały biur ewidencji ludności okażą się niezbędne nieomal we wszystkich działach administracji gminnej, przeto biura te z natury rzeczy staną się ośrodkiem organizacji gminy.

Ze stanowiska ewidencji ludności należy zauważyć, że taka właśnie czynna i wszechstronna rola biur ewidencji ludności stanowić będzie ważne uzupełnienie formalnych środków kontroli rejestru, jakiemi są meldunki i różne inne formy nadzoru. Przez nieustanną bowiem intensywność obserwacji i różnorodność funkcji zapewnia się tu ciągłe aktualizowanie danych rejestru, chroniąc go przed gromadzeniem się błędów i przestarzałych materjałów.

Jak z powyższego wynika racjonalne zorganizowanie prac biur ewidencji ludności, oraz należyte prowadzenie rejestru mieszkańców jest zadaniem pierwszorzędnej wagi ze stanowiska postulatu organizacji pracy gmin. Stąd też prace na założeniem rejestrów mieszkańców i organizacją biur ewidencji ludności wymagają szczególnie umiejętnego traktowania i dużej inicjatywy.

Techniczna strona organizacji biur ewidencji ludności przedstawia się różnie w zależności od wielkości gminy.

W gminach małych zadania gmin w tym względzie sprowadzą się do ścisłego przestrzegania wspomnianych wyżej przepisów i dokładnego prowadzenia przewidzianych temi przepisami ksiąg i archiwów.

Natomiast w gminach większych wymagane będą dodatkowe formy ewidencji, o których wspomina § 24 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o meldunkach i księgach ludności. Polegają one na zastosowaniu wspomnianych wyżej kartotek pomocniczych tudzież odpowiedniej organizacji pracy i właściwych środków technicznych.

Osobne zagadnienia przedstawia organizacja biur ewidencji w wielkich miastach, gdzie rola rejestrów wzrasta stosunkowo do skali zadań i intensywności prac. W tych miastach wymagane jest zastosowanie specjalnych środków technicznych, przy których ocenie musi być brane pod uwagę doświadczenie w tym względzie miast zagranicznych i osiągane wyniki, stosowanych tam systemów. Praktyka takich miast zagranicą wykazuje dużą pomysłowość i precyzyjność systemów, rozwiązując problem ewidencji ruchu ludności przez zastosowanie specjalnych maszyn.

Specjalne zadania władz nadzorczych.

3. Wskazując na wszechstronne znaczenie i powagę zadań, towarzyszących dokonywanym obecnie pracom

gmin w tym zakresie, zwracam szczególną uwagę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu w Warszawie) na konieczność otoczenia tych prac, staranną opieką. Z tych też względów proszę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o wydanie stosownych zarządzeń celem zapewnienia ścisłego wykonywania obowiązujących w tej mierze przepisów oraz realizacji wskazanych w niniejszym okólniku moich intencji.

Wymagam przytem od podległych mi władz nietylko wykonywania nadzoru formalnego nad powierzoną ich pieczy działalnością gmin w zakresie ewidencji i kontroli ruchu ludności lecz również rozwinięcia z ich strony inicjatywy w dziele organizacji tej tak ważnej instytucji oraz wydatnego instruowania gmin co do całokształtu ciążących na nich zadań oraz co do sposobu rozwiązywania poszczególnych problemów bądź natury organizacyjnej, bądź też natury dydaktycznej.

W szczególności polecam uwadze panów wojewodów co następuje.

Obowiązek bezwzględnego dotrzymania terminu założenia rejestru (1 lipca 1932 r.).

4. Zebrane w rejestrach z dużym nakładem pracy i kosztów materjały mogą utracić swą aktualność w razie opóźnienia zastosowania jednolitego trybu postępowania, dotyczącego współdziałania pomiędzy gminami przy zapisywaniu i skreślaniu z rejestrów, a przewidzianego w § 30 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o meldunkach i księgach ludności.

Dlatego też ustanowiony okólnikiem moim Nr. 4 z dnia 3 marca 1931 roku termin 1 lipca roku bież. jako termin ostateczny założenia rejestru, winien być bezwzględnie dotrzymany.

Zechcą przeto P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) spowodować niezwłoczne zbadanie stanu prac w tym zakresie w gminach, których rejestry nie zostały jeszcze założone i w wypadkach grożącego niedotrzymania wskazanego wyżej terminu przedsięwziąć stanowcze kroki, celem niedopuszczenia do takiego zaniedbania.

Badanie celowości urządzeń biur ewidencji ludności i ograniczanie nadmiernych kosztów organizacji tych biur.

5. W otrzymywanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych sprawozdaniach P. P. Wojewodów zwraca na siebie uwagę jaskrawa niewspółmierność kosztów założenia rejestrów oraz urządzenie biur ewidencji ludności w poszczególnych miejscowościach, tak np. koszta te na terenie województwa poleskiego, obejmującego 1.200.000 ludności, 80 gmin zbiorowych wiejskich i 14 gmin miejskich wynoszą ogółem około 65.000 złotych, czyli przeciętnie w stosunku około 5 gr. na jednego mieszkańca. W niektórych gminach miejskich wydatek na ten cel jest jeszcze niższy, co znajduje wyjaśnienie w tem, że w gminach miejskich koszta powinny być stosunkowo mniejsze, aniżeli w gminach wiejskich. Te nader pomyślne wyniki stoją w jaskrawej sprzeczności z preliminowanemi na te cele sumami w niektórych innych okręgach administracyjnych, jakkolwiek dotyczy to sum preliminowanych, a nie kosztów faktycznych, które jak należy mieć nadzieję, okażą się niższe od preliminowanych.

Ponieważ atoli działalność na tem polu prowadzona nieumiejętnie lub bez należytej przezorności, albo wreszcie opieszale i bez inicjatywy może zwłaszcza w większych miastach narazić gminy na dziesiątki a nawet setki tysięcy niepotrzebnych wydatków, przeto zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) poddać co najrychlej dokładnej ocenie plany organizacji pracy biur ewidencji ludności oraz celowość projektowanych urządzeń tych biur, tudzież ich stan personalny i w razie stwierdzenia nieumiejętnej lub rozrzutnej gospodarki, przedsięwziąć stanowcze kroki, celem niezwłocznego usunięcia przyczyn, powodujących ujemny stan rzeczy.

Odpowiedzialność kierowników biur. Wyszkolenie personalu. Stosunek do ludności.

6. Od dnia 1 lipca b. r. wchodzą w życie przepisy, dotyczące prowadzenia rejestru mieszkańców (patrz rozdział VI i VII rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i odpowiednie przepisy instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych). Z tego powodu należy już obecnie poczynić kroki celem wyszkolenia i przygotowania personalu biur ewidencji ludności do należytego wykonywania wspomnianych funkcji, czyli do należytego prowadzenia rejestru w okresie następnym (po 1 lipca r. b.).

Zaznaczam, że instytucja ksiąg ludności wymaga zwłaszcza w okresie swego powstawania pracowników, działających ze zrozumieniem, inicjatywą oraz znajomością rzeczy i tworzącej się nowej instytucji tej musi przyświecać poczucie odpowiedzialności jej pracowników i kierowników za wyniki ich pracy, a przedewszystkiem za zwiększone koszta niepotrzebne i niecelowe wydatki i złą organizację techniczną. Zwłaszcza w ośrodkach większych musi wymagać się przytem wyższych uzdolnień i inicjatywy.

Z drugiej strony wzmagany być tu musi szczególnie staranny i poprawny stosunek do ludności. Instytucja ta bowiem opiera się na obowiązku meldunkowym. Jest to powszechny a więc dotyczący całej ludności obowiązek codziennych świadczeń. Przy tak wyjątkowem obciążeniu ludności musi być wymagana wyjątkowa sprawność urzędowania biur ewidencyjnych.

Z obu powyższych względów należy w przypadkach ujawnienia, że pracownicy; którym powierzono prowadzenie ewidencji ludności, sprawują swe czynności niedbale, opieszale, wykazują brak dostatecznej inicjatywy lub brak umiejętności w zakresie tych czynności, zwrócić na to uwagę zarządów gmin celem usunięcia przez nie ujawnionych braków.

Sprawozdanie ze stanu. Przedstawienie do odznaczeń.

7. O stanie spraw, wyłuszczonych w punktach 4 do 6 zechcą PP. Wejewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) przedłożyć wyczerpujące sprawozdanie do 1 sierpnia r. b., wskazując zarówno stan organizacji ewidencji ludności w powierzonym PP. Wojewodom okręgu administracyjnym joko też koszta zorganizowania tej instytucji.

Na podstawie dokonanej w związku z tem oceny działalności poszczególnych gmin oraz pracy pełniącego te funkcje personalu zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) przedłożyć mi zarazem przedstawienia do odznaczeń tych urzędników państwowych i samorządowych, ewentualnie tych osób z poza grona urzędników, które bądź swą gorliwą i wydatną pracą, bądź też swą działalnością na tem polu zaszczytnie wyróżniły się i położyły chlubne zasługi w tem dziele utrwalania podstaw organizacyjnych naszej administracji.

Przesyłanie zgłoszeń do Min. Spraw Wewn.

8. Od pewnego czasu gminy, które już założyły rejestry mieszkańców, nadsyłają do Min. Spraw Wewnętrznych stosownie do § 34 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych odpisy zgłoszeń zamieszkania względnie zmiany miejsca zamieszkania osób, wyjeżdżających zagranicę, względnie przybywających z zagranicy. Niektóre gminy stosują przytem praktykę przesyłania każdego zgłoszenia, albo zgłoszeń danej rodziny przy osobnem piśmie.

Ponieważ praktyka taka połączona jest z niepotrzebną i zbędną pracą, proszę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu w Warszawie) o spowodowanie pouczenia gmin, że zgłoszenia takie należy przesyłać łącznie przy jednem tylko piśmie raz na miesiąc (patrz § 34 ust. d. zdanie ostatnie rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych). W pismach tych należy stosownie do załączonego wzoru (zał. 2) wskazywać tylko ogólną ilość dołączonych zgłoszeń, oraz ilość osób wyjeżdżających względnie przyjeżdżających z poszczególnych krajów.

Wyszczególnienie natomiast w tych pismach nazwisk poszczególnych osób lub numerów zgłoszeń nie jest potrzebne.

W pouczeniu tem należy zarazem wskazać na bezwzględny obowiązek czytelnego wypełnienia nadsyłanych zgłoszeń, gdyż dotychczasowa praktyka pozostawia tu wiele do życzenia. Należy również przestrzegać, aby zgłoszenia wypełniane były dokładnie we wszystkich rubrykach. Szczególną uwagę należy przywiązywać do należytego wypełniania rubryki „poprzednie miejsce zamieszkania“ oraz następne miejsce zamieszkania (dokąd się wyprowadził). Powinno się tu wskazywać nietylko nazwę gminy, lecz również powiat, a w razie wyjazdu zagranicę lub przyjazdu z zagranicy nazwę kraju.

Wymiana zawiadomień pomiędzy gminami.

9. Niektóre gminy wprowadziły po założeniu u siebie rejestru tryb postępowania, przewidziany w § 30 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych, przesyłając innym gminom zawiadomienia wzoru A. B. C.

Stosownie do obowiązujących przepisów postępowanie to obowiązuje gminy dopiero od chwili założenia rejestrów na obszarze całego Państwa, czyli od dnia 1 lipca b. r.

Pomimo to w razie otrzymania takiego zawiadomienia w okresie wcześniejszym gmina powinna udzielić w miarę okoliczności stosownej odpowiedzi. Gminy, które nie założyły jeszcze rejestru udzielą odpowiedzi na podstawie ankiety lub otrzymanego zgłoszenia (zameldowania).

Jeżeli zatem gmina zostaje zawiadomiona (wzór A)., że na jej terenie zamierza zamieszkać dana osoba, to informacja taka nie powinna pozostać bez odpowiedzi, a tem bardziej bez zbadania, li tylko z tego powodu, że w danej gminie nie został jeszcze założony rejestr mieszkańców.

Po otrzymaniu więc zawiadomienia gmina powinna ustalić, czy otrzymała odpowiednie zameldowanie lub wymeldowanie, a po udzieleniu stosownej odpowiedzi gminie wysyłającej przechować otrzymane zawiadomienie dla potrzeb własnego rejestru.

Wyciągi z domowych ksiąg meldunkowych nie powinny być wydawane.

10. W jednej z gmin miejskich zastosowano praktykę wydawania przez rządców domu wyciągów z domowych ksiąg meldunkowych, potwierdzonych następnie przez gminę za pobraniem opłaty administracyjnej. Praktyka powyższa jest sprzeczna z obowiązującemi przepisami.

Zestawiając postanowienia tych przepisów, a w szczególności postanowienia art. 1, 2, ust. 1, 4, 9, 12, 18, oraz art. 25 rozporządzenia Prezydenta R. P. tudzież §§ 10, 11 ust. 1, 17, 30 ust. 8, 35 i inne rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych oraz §§ 6, 33, 41 i inne instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych, należy stwierdzić, że tryb postępowania gmin w zakresie wydawania wszelkiego rodzaju wyciągów personalnych jest ściśle określony i że czynności gmin w tym zakresie ograniczają się do: a) stwierdzenia faktu zamieszkania (§ 10 rozp. Min. Spraw Wewnętrznych), b) stwierdzenia tożsamości (art. 18 rozp. Prezydenta R. P.), c) stwierdzenia stanu zapisów w rejestrze mieszkańców (§ 41 instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych), d) potwierdzenia zameldowania wzlędnie wymeldowania (§ 17 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych), e) wydawania innych poświadczeń różnego rodzaju, wynikających z toku spraw biura ewidencji (§ 6 instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych).

Co do trybu postępowania w powyższym zakresie przytoczone przepisy zawierają następujące wymagania:

a) gminy obowiązane są opierać się tu wyłącznie tylko na rejestrze mieszkańców, wyjąwszy czynności potwierdzania zameldowań, wskazane szczegółowo w § 17 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych;

b) wszystkie dane personalne, stwierdzane przez gminę, powinny zawierać powołanie się na posiadane przez gminę dokumenty i to tak w sensie pozytywnym (§ 31 ust. 2 instrukcji), jak negatywnym (§ 41 ust. 3 instrukcji);

c) przy stwierdzaniu tożsamości gmina obowiązana jest stosować wyłącznie tylko formę dowodów osobistych (art. 18 rozporządzenia Prezydenta R. P.);

d) wszelkie poświadczenia, wynikające z toku urzędowania biur ewidencji ludności powinny być przewidziane w regulaminie gminy (§ 6 instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych) zatwierdzonem przez władze nadzorcze (§ 43 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych);

e) w myśl ogólnej zasady akta urzędowe tego rodzaju powinny nadto zawierać powołanie się na podstawę prawną zwłaszcza, gdy wydawane są za pobraniem opłaty stemplowej.

Jak widać z powyższego, nowy system ewidencji ludności nie dopuszcza istnienia w tym zakresie żadnych wykazów personalnych, które nie opierałyby się na rejestrze mieszkańców, oraz na dokumentach przechowy-

wanych w aktach gminy. Systemowi temu są najzupełniej obce jakiekolwiek inne poza meldunkami formy urzędowania rządcy domu.

To też fakt wydawania wspomnianych wyciągów przez rządców domów nie znajduje żadnego uzasadnienia w obecnie obowiązujących przepisach o ewidencji ludności. Czynności te rządców domów, jako wkraczające w zakres kompetencji gminy, nie tylko nie powinny być potwierdzane przez gminy, lecz przeciwnie — powinny być zabronione.

Co więcej, wspomniane wyciągi, nie posiadając same w sobie żadnej wartości, a zarazem wydawane w postaci bardzo zbliżonej do wyciągów z ksiąg stałej ludności (dawnych) mogą wprowadzać w błąd zarówno osoby prywatne jak władze i urzędy, a przez to są zjawiskiem wręcz niebezpiecznem z punktu widzenia interesu publicznego, zwłaszcza gdy zaopatruje się je w urzędową pieczęć gminy. Zapisy w domowej księdze meldunkowej nie zawsze będą zgodne z rejestrem mieszkańców, gdyż w domowej księdze meldunkowej nie prowadzi się ewidencji mieszkańców, lecz tylko kontrolę meldunków w tym stanie, w jakim zostały one złożone gminie. Poczynione więc przez gminę ewentualne sprostowania danych meldunków mogą nie być uwidocznione w domowej księdze meldunkowej.

Wyciągi więc personalne, sporządzone na podstawie domowej księgi meldunkowej, jakkolwiek z nią zgodne, mogą zawierać fakty niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. W tym wypadku wyciągi takie należałoby oceniać stosownie do art. 25 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P., jako zaświadczenia i dowody niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. W tym wypadku wyciągi takie należałoby oceniać stosownie do art. 25 ust. 2, rozporządzenia Prezydenta R. P., jako zaświadczenia i dowody niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy i wydane przez gminę lekkomyślnie.

Praktyka taka godzi nadto w interesy materjalne ludności, gdyż oprócz pobieranych przez gminę opłat administracyjnych ludność narażona jest przytem jeszcze na wynagradzanie rządcy domu, który, nie mając obowiązku wydawania takich wyciągów, może wymagać za to świadczeń pieniężnych.

W związku z mogącem powstać utożsamieniem wyciągów z domowych ksiąg meldunkowych z wyciągami z rejestrów mieszkańców lub z wyciągami z ksiąg stałej ludności, mającemi charakter dokumentów, oraz dla zapobieżenia przyjęciu się takiej praktyki zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) wydać niezwłocznie odpowiednie zarządzenia, wyjaśniając zarazem podległym sobie władzom i organom, że wyciągom z „domowych ksiąg meldunkowych“ nie należy przypisywać żadnej wartości.

Wzór zaświadczenia zamieszkania.

11. W celu ujednostajnienia postępowania gmin przy stwierdzaniu faktu zamieszkania załącza się wzór zaświadczenia zamieszkania (zał. Nr. 1), który w miarę potrzeb ludności gminy wydają zainteresowanym osobom na podstawie § 10 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Niezależnie od tego mogą być wydawane w miarę potrzeby dosłowne wyciągi z rejestru mieszkańców. W tym wypadku należy używać formularzy, odpowiadających ściśle formularzowi rejestru wzoru Nr. 6.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla wzory orjentacyjne „tymczasowego świadectwa zamieszkania“ oraz „zaświadczenia“, dołączone do okólnika Nr. 65 z dnia 25 kwietnia 1931 r. w sprawie ewidencji ludności. Ostatni z nich, który mógł mieć zastosowanie w niektórych gminach do dnia 1 lipca ub. roku, jako potwierdzenie faktu zameldowania w okresie poprzedzającym wejście w życie nowych przepisów meldunkowych, nie może mieć obecnie wogóle zastosowania.

Używanie przez niektóre gminy formularzy i ksiąg nieodpowiadających przepisanym wzorom.

12. Według posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wiadomości, niektóre gminy nie przestrzegają pomimo przypomnienia okólnikiem moim Nr. 65 z dnia 25 kwietnia 1931 r. w sprawie ewidencji ludności (patrz pkt. 17) przepisów § 4 instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych o prowadzeniu rejestru mieszkańców, używając nadal formularzy i ksiąg sporządzonych z papieru nieodpowiedniej jakości i nieodpowiednich wymiarów. Posiadane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niektóre z takich druków są np. nieraz o połowę mniejsze i na lichym papierze.

Ponieważ księgi na takich drukach nie mogłyby być prowadzone, a zakup ich przez nieświadomość gmin musiałby je narazić na poważne straty, przeto zechcą PP. Wojewodowie niezwłocznie zbadać stan tej sprawy i wydać w miarę potrzeby stosowne zarządzenia.

Odpisy kart meldunkowych cudzoziemców powinny być przesyłane powiatowym władzom adm. og. i wykorzystywanie dla celów ewidencji cudzoziemców. Meldunki cudzoziemców.

13. Podczas inspekcji ministerjalnych zaobserwowano gdzieniegdzie fakt nienadsyłania przez gminy powiatowym władzom adm. og. odpisów ankiety i zgłoszeń meldunkowych, dotyczących cudzoziemców (§ 18 ust. 3 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych oraz § 13 ust. 2 instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych). W innych wypadkach nadsyłane odpisy nie odpowiadają ilości przebywających w danej miejscowości cudzoziemców.

Świadczy to wymownie, że przepisy, dotyczące meldunków cudzoziemców, nie są należycie przestrzegane.

W związku z powyższem zechcą PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu w Warszawie) zalecić władzom i organom podległych im organów administracyjnych skrupulatne zbadanie takiego niewłaściwego postępowania oraz wydanie stosownych pouczeń i instrukcji urzędom gminnym.

Z drugiej strony dostrzeżono, że wspomniane powyżej odpisy meldunków cudzoziemców nie są należycie wykorzystywane przez niektóre powiatowe władze adm. og.

Uznając za konieczne usunięcie tego stanu rzeczy, wyjaśniam, że tryb postępowania, wskazany powołanemi wyżej §§ 18 i 13 rozporządzenia i instrukcji Min. Spraw Wewnętrznych, stanowi podstawę kontroli ruchu cudzo-

ziemców i że należyte wykorzystywanie uzyskiwanych w tej drodze materjałów jest nieodzowne dla zapewnienia wykonania przepisów o cudzoziemcach i ochronie krajowego rynku pracy.

Dane te mianowicie powinny być brane za podstawę kontroli legalności pobytu i zarobkowania, tudzież kontroli obowiązku rejestracji cudzoziemców w Polsce.

Osiąga się to przy pomocy kartoteki w układzie alfabetycznym bądź chronologicznym (według daty terminu pobytu) bądź wreszcie układu wg. przynależności państwowej cudzoziemców. Przy prowadzeniu tych kartotek może okazać się praktyczne urządzenie kartotekowe, o którem wspomniałem w okólniku z dnia 3 marca 1931 r. Nr. 4 (poufne) w sprawie wykonania rozporz. o meld. i ks. ludn. (patrz punkt 3 załącznika).

(Uwaga: wzory formularzy znajdują się w Nr. 8 Dziennika Urzędowego Minist. Spraw Wewnętrznych, str. 248, 249.

Nr. 8, poz. 99. Okólnik Nr. 64 z dnia 11 maja 1932 r.

(AA. 674/3) w sprawie wynagradzania świadków i biegłych w postępowaniu administracyjnem.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z postanowieniami art. 64 ust. 2 i art. 106 ust. 5 postępowania administracyjnego, iż o przyznaniu wynagrodzenia dla świadków i biegłych oraz o jego wysokości, jak również o przyznaniu kosztów podróży decyduje ostatecznie władza rozpoznająca sprawę oraz w związku z postanowieniem art. 106 ust. 4, iż wynagrodzenie świadkom i biegłym wypłaca się bezzwłocznie po spełnieniu czynności, do której świadek lub biegły został powołany, jeden z P. P. Wojewodów podniósł wątpliwość, kto ma decydować o wynagrodzeniu względnie kosztach podróży w wypadkach, gdy przeprowadzenie dowodu ze świadków lub biegłych odbywa się poza siedzibą władzy przez delegowanego urzędnika, nie mającego uprawnienia do wydawania decyzji.

Wątpliwość tę Ministerstwo wyjaśnia, jak następuje:

Delegowany przez władzę do przeprowadzenia dowodu ze świadków i biegłych jej urzędnik w przytoczonym wyżej wypadku, powinien być uważany za władzę rozpoznającą sprawę i w tym charakterze jest uprawniony do zadecydowania o wynagrodzeniu i kosztach oraz do ich wypłaty, bowiem kwestja udzielonych mu przez zwierzchnika (starostę względnie wojewodę) uprawnień w zakresie merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, jest tylko kwestją wewnętrzną danego urzędu, nie obchodzącą świadków i biegłych jako osób poza urzędem stojących, nie powołanych do badania zakresu pełnomocnictw, udzielonych delegatowi (który to zakres zresztą nie zostaje zwykle określony na piśmie).

A zatem kwestja ta nie może stanowić przeszkody do domagania się świadków i biegłych, aby spełniono wobec nich w możliwie najkrótszym czasie obowiązek bezzwłocznej wypłaty wynagrodzenia i kosztów podróży, ustalony w ust. 4, art. 106, oczywiście o ile delegat władzy odpowiednią kwotą rozporządza.

W sprawie zapytania, czy władza, wydająca decyzję o wynagradzaniu świadków i biegłych, może przed wydaniem decyzji w sprawie będącej przedmiotem dochodzenia, żądać z góry wniesienia i należności na poczet kosztów postępowania, wyjaśnia się co następuje:

W braku pozytywnych norm prawa obowiązującego nie można żądać od stron poza wypadkami cytowanemi w art. 107 p. 1 post. admin. wniesienia z góry jakichkolwiek sum na poczet kosztów postęp. admin., a w tej liczbie na wynagrodzenie świadków i biegłych, chociażby koszta te obciążały stronę w myśl art. 105 p. 1 rozp. o post. admin. Obowiązek stron do zapłaty tych kosztów wyniknie dopiero na skutek wymierzenia i określenia tych sum w decyzji władzy orzekającej.

Nr. 8, poz. 103. Okólnik Nr. 68 z dnia 19 maja 1932 r.

(Apr. 77/1) o ujawnieniu cen przedmiotów powszedniego użytku (cenniki).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Mimo trwania od szeregu lat mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1923 w sprawie obowiązku posiadaczy przedsiębiorstw sprzedaży ujawniania cen przedmiotów powszedniego użytku, sporządzania faktur przy zawieraniu interesów i przedstawianiu ich na żądanie władzy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 139) stwierdzono, że nie wszędzie ono jest przestrzegane wogóle, a obowiązek ujawniania cen jest rozmaicie unormowany nawet na terenie tego samego województwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, zdając sobie sprawę ze zmiany stosunków gospodarczych, zaszłej od r. 1923 do chwili obecnej, uważa za wskazane podkreślić raz jeszcze konieczność przestrzegania cytowanego powyżej rozporządzenia, zwłaszcza w odniesieniu do obowiązku ujawnienia cen i sporządzania cenników przedmiotów powszedniego użytku.

W tym celu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o zwrócenie uwagi na omawiane rozporządzenie podległym władzom administracji ogólnej i uregulowanie spraw niem objętych w myśl następujących wytycznych:

1) Przepisom rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20/II. 1923 r. podlegają tylko posiadacze składów, sklepów, jatek mięsnych, handlów, straganów, restauracyj, bufetów kolejowych, cukierni i innych przedsiębiorstw sprzedaży przedmiotów powszedniego użytku. Nie podlegają tym przepisom producenci rolni, którzy nie mając przedsiębiorstwa handlowego sprzedają produkty własnego gospodarstwa rolnego.

2) Obowiązek nałożony tem rozporządzeniem polega na bezpośredniem uwidocznianiu cen na przedmiotach powszedniego użytku oraz na wywieszaniu cennika (wykazu cen) takich przedmiotów.

3) Bezpośrednie ujawnienie cen polega na oznaczeniu cenę każdego gatunku i rodzaju przedmiotów powszedniego użytku, przeznaczonych na sprzedaż, a znajdujących się zarówno wewnątrz lokalu sklepowego, jak i na wystawie sklepowej.

4) Cenniki (wykazy cen) powinny być: a) drukowane lub pisane atramentem, b) jednolitego formatu o wielkości conajmniej $^1/_2$ arkusza papieru oraz c) powinny zawierać: nazwę firmy, datę sporządzenia, wy-

szczególnienie towarów według gatunków i rodzajów i ich cen.

Cenniki odpowiadające tym warunkom mają być umieszczane wewnątrz lokalu sklepowego na miejscu widocznem umożliwiającym zapoznanie się z nim przez kupujących.

5) Ceny uwidocznione tak na samym towarze, jak również i podane w cenniku — powinny być obliczane wyłącznie w stosunku do obowiązujących jednostek miar (1 m, 1 l, 1 kg i t. p. lub sztuki — przyczem należy ograniczyć oznaczanie cen od — do tylko tych wypadków, gdzie szczegółowe wyliczanie wszystkich gatunków i rodzajów towarów nastręczałoby znaczne trudności ze względu na ich ilość.

6) Za brak cen na towarze oraz za brak cennika odpowiedzialnym jest zawsze posiadacz przedsiębiorstwa; odpowiedzialności tej nie zmniejsza fakt sporządzania cenników przez zrzeszenia kupców.

7) Cenniki nie mogą być w żadnej formie zatwierdzane przez władze administracji ogólnej lub samorządowej — chociażby obejmowały i takie artykuły, których ceny są ustalane przez komisje do wyznaczania cen, jak również nie mogą zawierać żadnych adnotacji, wzgl. uwag, któreby na takie zatwierdzenie wskazywały.

8) Artykuły powszedniego użytku, których ceny winne być ujawniane — wymienione są w spisie, załączonym do niniejszego okólnika.

Podając powyższe do wiadomości Panom Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o opracowanie dla podległych powiatowych władz administracji ogólnej wzorowych zarządzeń o których mowa w § 2 rozporządzenia z 20/II. 1923 r.

Okólnikiem niniejszym uchyla się moc obowiązującą okólników:

1) Nr. 61 ex 1923 (Zb. Zarz. 113, poz. 1), 2) Nr. 133 ex 1928 (Zb. Zarz. str. 116, poz. 6) oraz pism: 3) z dnia 9/VI. 1926 r. Nr. SA. 1165 (Zb. Zarz. str. 115, poz. 3) i 4) z dnia 19/XI. 1927 r. Nr. Apr. 258/27 (Zb. Zarz. str. 116, poz. 4).

Załącznik do Nr. Apr. 77/1.

Spis

artykułów powszedniego użytku podlegających ujawnianiu cen.

A. Ziemiopłody i ich przetwory, jak: 1) żyto, 2) pszenica, 3) jęczmień, 4) owies, 5) mąka żytnia i pszenna, 6) pieczywo (wszelkie), 7) kasze (wszelkie) itd.

B. Jarzyny (wszelkie), jak: 1) ziemniaki, 2) kapusta, 3) buraki, 4) brukiew, 5) groch, 6) fasola, 7) kalafjor, 8) szparagi, 9) szpinak itd.

C. Nabiał i jaja: 1) masło, 2) mleko (wszelkie) zbierane, niezbierane, kwaśne, sterylizowane, skondenzowane, 3) śmietana, 4) śmietanka, 5) sery krajowe, 6) jaja.

D. Ryby: ryby żywe, ryby śnięte, ryby wędzone.

E. Potrawy i napoje w restauracjach za wyjątkiem win i wódek.

F. Owoce krajowe świeże i suszone, cytryny.

G. Mięso, wędliny, drób i tłuszcze jadalne. Bydło, żywa waga, nierogacizna, mięso, wędliny, drób, słonina, szmalec, łój jadalny, tłuszcze roślinne

H. Artykuły kolonjalne i inne: 1) herbata, 2) kawa, 3) kakao, 4) ryż, 5) cukier, 6) cykorja, 7) marmelada, 8) powidła, 9) sól, 10) ocet, 11) oliwa, 12) śledzie, 13) zapałki, 14) drożdże, 15) miód, 16) pieprz. 17) proszki do pieczywa, 18) grzyby, 19) oleje jadalne,

I. Artykuły odzieżowe i galanterja: 1) materjały wełniane, 2) materjały bawełniane, 3) materjały półwełniane, 4) odzież (gotowe ubrania), 5) bielizna, 6) wyroby trykotowe, wełniane i bawełniane, 7) kapelusze i czapki, 8) obuwie, 9) galanterja nieopłacająca podatku od zbytku.

K. Artykuły opałowe: 1) węgiel, 2) koks, 3) drzewo, 4) torf, 5) brykiety.

L. Artykuły oświetleniowe: 1) nafta, 2) spirytus do palenia, 3) świece, 4) elektryczność, 5) gaz, 6) artykuły od instalacji elektryczności i gazu.

M. Pasza: 1) siano, 2) słoma, 3) owies, 4) otręby, makucha (pasza treściwa).

N. Artykuły budowlane: 1) cegła, 2) wapno, 3) cement, 4) drzewo budowlane, 5) żelazo do budowy, 6) gwoździe, 7) szkło do szyb.

O. Artykuły gospodarstwa domowego: 1) naczynia żelazne, 2) naczynia emaljowane, 3) naczynia blaszane, 4) naczynia gliniane, 5) szklanki, 6) fajans, 7) porcelana gładka niemalowana, 8) łyżki, noże, widelce (z wyjątkiem srebrnych i złotych), 9) łańcuchy, 10) sznur, 11) nici, 12) pasta do obuwia, 13) mydło do prania, 14) szczotki, 15) pasta do podłóg. 16) soda.

P. Skóry: 1) skóry niewyprawione, 2) skóry wyprawione.

R. Przybory szkolne i materjały piśmienne: 1) papier, 2) pióra, 3) ołówki, 4) gumy, 5) atrament, 6) bibułka, 7) kajety ect.

S. Artykuły apteczne: 1) środki opatrunkowe, 2) środki dezynfekcyjne, 3) bandaże, gaza, wata, najniezbędniejsze artykuły codziennej higjeny jak: 4) szczoteczki do zębów, 5) proszki i pasty do zębów, 6) terpentyna, 7) benzyna, 8) wosk ect.

Nr. 9, poz. 115. Okólnik Nr. 77 z dnia 4 czerwca 1932 r.

(S. F. 1/1/15) o samoistnym podatku komunalnym od psów. Nowela do ustawy o tymcz. ureg. fin. kom.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Od kilku P. P. Wojewodów wpłynęły do Min. Spraw Wewnętrznych zapytania, czy wobec zmiany art. 21 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dokonanej ustawą z dnia 17 marca r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 223), może być nadal pobierany samoistny podatek komunalny od psów.

W związku z powyższem oraz w uzupełnieniu okólnika z dnia 16/IV. r. b. Nr. 47 (SF. 1/1/8) wyjaśniam co następuje:

Zmiana art. 21 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych polega na skreśleniu w ustępie 3 wyrazów z wyjątkiem podatków od posiadania przedmiotów zbytku, służących do osobistego użytku (samochodów, ekwipaży, wierzchowców i t. d.).

Jakie przedmioty w myśl powyższego przepisu należało uważać za przedmioty zbytku, określał szczegółowo statut wzorowy o samoistnym podatku od posia-

dania przedmiotów zbytku, ogłoszony rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 356), a zmieniony następnie w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 157). Zmiany dokonano w tym statucie — częściowe w związku z ustawą o Państwowym Funduszu Drogowym (zwolnienie od podatków samochodów i motocykli), częściowo zaś z uwzględnieniem orzecznictwa Najwyższego Trybunału Administracyjnego (ograniczenie opodatkowania broni myśliwskiej), wreszcie na skutek pewnych konieczności życiowych (ograniczenie opodatkowania rowerów), ilustrują trudności, z jakiemi w praktyce spotykał się wymiar komunalnego podatku od posiadania przedmiotów zbytku; trudności te wynikały głównie z niemożności ustalenia definicji pojęcia przedmiotów zbytku, ten sam bowiem przedmiot w rękach jednego posiadacza jest istotnie przedmiotem zbytku, w rękach zaś innego — przedmiotem codziennego użytku i nieodzownej potrzeby. Te właśnie trudności i wynikające z nich spory skłoniły ustawodawcę do zniesienia podatku od przedmiotów zbytku służących do osobistego użytku.

Jasnem jest, że psy nie mogą być uważane za „przedmioty zbytku, służące do osobistego użytku", że zatem nie było wcale intencją ustawodawcy znoszenie podatku od psów, opartego zresztą na odrębnym statucie.

Nadto należy zaznaczyć, że podatek od psów — poza względami fiskalnemi — ma jeszcze specjalny charakter i specjalny cel, jest on bowiem niewątpliwie jednym ze środków prewencyjnych przeciwko nadmiernej ilości psów w miastach i większych osiedlach oraz środkiem ochrony przeciw niebezpieczeństwu szerzenia się wścieklizny; względy te przemawiają tem silniej za utrzymaniem tego podatku.

Podatek od psów oparty jest na specjalnym statucie wzorowym, dołączonym do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 157). Statut ten włączony zostanie do rozporządzenia wykonawczego, które wydane zostanie w związku z opracowywanym jednolitym tekstem ustawy o tymcz. ureg. fin. kom., przyczem statut ten oparty zostanie wyłącznie na art. 20 ustawy o tymcz. ureg. fin. kom.

Powyższe zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości zarządom gmin miejskich oraz wydziałom powiatowym na podległych Panom obszarach.

Okólnik Nr. 78 z dnia 8 czerwca 1932 r.

(A. C. 1—6/2) o poświadczeniach obywatelstwa polskiego dla osób zmarłych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W „Monitorze Polskim" Nr. 108 z dnia 12/V. 1932 r. ogłoszono pod poz. 141 obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 30/IV. 1932 r. o zarządzeniu rejestracji roszczeń z umów ubezpieczeń na życie, objętych postanowieniami art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego. Uregulowaniu podlegają roszczenia tylko obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń na życie.

Według art. 6 ust. 3, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15/IV. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 235) ubezpieczonych, względnie uposażonych, którzy zmarli przed uzyskaniem obywatelstwa polskiego, uważa się za obywateli polskich, jeżeli w przypadku do życia przysługiwałoby im prawo do obywatelstwa polskiego w myśl obowiązujących przepisów prawnych.

Mogą się więc zdarzyć wypadki, że uprawnieni spadkobiercy wystąpią do powiatowych władz administracji ogólnej z prośbą o wydanie zaświadczenia, że zmarły ubezpieczony, względnie uposażony byłby nabył obywatelstwo polskie z samego prawa, gdyby był żył w chwili wejścia w życie ustawy z dnia 20/I. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44).

W tych wypadkach należy po szczegółowem stwierdzeniu, że zmarły istotnie posiadał warunki do nabycia obywatelstwa polskiego z mocy ustawy, wydawać poświadczenia według następującego wzoru:

Starostwo .... dnia .... 193...... r.
w ....

POŚWIADCZENIE.

P. .... urodzony dnia

.... r. w .... powiat .... ,

syn .... byłby nabył obywatelstwo polskie na podstawie punktu (a, b, c, lub d) ustępu 1 art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44), gdyby w dniu 31 stycznia 1920 r. pozostawał przy życiu.

Pieczęć.

Starosta.

Wydane poświadczenia należy zapisywać do „rejestru poświadczeń i aktów uznania obywatelstwa".

Nr. 9, poz. 117. Okólnik Nr. 79 z dnia 10 czerwca 1932 r.

(O. L. 4 a/1) o wykonaniu rozporz. w sprawie powiatów miejskich.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem warszawskiego, poleskiego, wołyńskiego, nowogródzkiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i śląskiego).

W N-rze 41 Dz. U. R. P. z dnia 18/V. 1932 r. pod poz. 408 zostało ogłoszone rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27/IV. 1932 r. w sprawie powiatów miejskich.

Rozporządzenie to weszło w życie z dniem ogłoszenia t. j. z dniem 18 maja b. r.

1) Wydanie tego rozporządzenia miało na celu:

a) skomasowanie dotychczasowych w tym względzie przepisów t. j. rozp. Rady Ministrów z dnia 19/III. 1928 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 426) i rozp. Rady Ministrów z dnia 23/IX. 1929 r. o zmianie powyższego rozp. (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 543), co znalazło też wyraz w § 10 rozp. z dnia 27/IV. 1932 r. uchylającym wymienione przepisy:

b) uwzględnienie zgodnie z postan. art. 73 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19/I. 1928 o organizacji władz admin. ogólnej m. Radomia (§ 1), którego

liczba ludności według ostatniego spisu przekroczyła cyfrę 75.000 mieszkańców wymaganą do utworzenia powiatu miejskiego:

c) przywrócenie starostwa grodzkiego w Poznaniu, skasowanego rozporządzeniem z dnia 16/I. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 61) i przekazaniu mu części agend powiatowej władzy administracji ogólnej, sprawowanych przez Prezydenta miasta (§ 3);

d) ściślejsze i więcej jednolite określenie kompetencji starostów grodzkich w województwach poznańskiem i pomorskiem oraz w województwach południowych (§ 3) aniżeli to miało miejsce dotychczas. W województwach poznańskiem i pomorskiem do zakresu działania starostów grodzkich zostały w drodze rozp. Rady Ministrów z dnia 23/IX. 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 543) przekazane „funkcje administracji policji". Wobec płynności pojęcia „policji", dopiero dodatkowemi rozporządzeniami Ministra Spraw Wewnętrznych (rozp. z dnia 31/I. 1930 r. M. P. Nr. 33, poz. 58 rozp. z dnia 24/II. 1930 r. M. P. Nr. 76, poz. 119 rozp. z dnia 31/III. 1930 r. M. P. Nr. 82, poz. 125) ustalono zakres tych funkcyj. Nowe rozporządzenie z dnia 27/IV. 1932 r. jasno już ujmuje tę sprawę, gdyż w § 3 szczegółowo wymienia sprawy z zakresu administracji policji.

O ile chodzi o starostów grodzkich we Lwowie i Krakowie, to kompetencja ich dotychczas określoną była tylko przepisami austrjackiemi ze zmianą wprowadzoną rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11/VII. 1921 r. w przedmiocie wcielenia państwowej organizacji wykonawczej służby bezpieczeństwa we Lwowie i Krakowie do policji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 440). W myśl cyt. rozp. z dnia 11/VII. 1921 r. niektóre obowiązki, ciążące na ówczesnych dyrektorach policji we Lwowie i Krakowie przeszły na komendy policji państwowej w tychże miastach.

Obecnie § 3 rozp. z dnia 27/IV. 1932 r. o powiatach miejskich wyraźnie określił kompetencję starostw grodzkich we Lwowie i Krakowie i ujednolicił ją z kompetencją starostów grodzkich w województwach poznańskiem i pomorskiem.

e) wprowadzenie we wszystkich powiatach miejskich t. j. również we Lwowie i Krakowie oraz w byłej dzielnicy pruskiej współdziałania czynnika obywatelskiego ze starostami grodzkiemi w wykonywaniu sprawowanej przez nich administracji ogólnej (§ 6).

2) Przechodząc do postanowień rozp. z dnia 27/IV. 1932 r. zawartych w poszczególnych §§, zauważam co następuje:

do § 1. Wśród miast, tworzący odrębne powiaty miejskie pominięte zostały te miasta, które wprawdzie tworzą osobne powiaty miejskie jednakże zarówno podstawa prawna, na której się opiera ich utworzenie jak również i ustrój ich jest odmienny od miast wymienionych w § 1.

Należą tu: m. st. Warszawa z 4-ma powiatami grodzkiemi, utworzonemi na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5/VII. 1928 r. o org. i zakr. działania władz admin. ogólnej na obsz. m. st. Warszawy (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 647) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12/III. 1931 r. o utworzeniu powiatu grodzkiego śródmiejsko-warszawsk. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 155).

M. Gdynia, utworzone jako powiat miejski rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11/I. 1929 r. o wyłączeniu gm. m. Gdynia z powiatu morskiego i utworzenie z niej odrębnego powiatu miejskiego (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 35), ustrój zaś Gdyni określony został rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24/XI. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 630) z Komisarzem Rządu na czele, jednoczącym w swym ręku zarówno administrację rządową jak samorządową; oraz w województwie śląskiem miasta: Katowice, Królewska Huta i Bielsko utworzone jako powiaty miejskie rozp. z dnia 17/VI. 1922 r. (Dz. U. Śl. Nr. 1, poz. 7) w brzmieniu ustawy z dnia 14/III. 1923 r. (Dz. U. Śl. Nr. 15, poz. 97), w których oprócz prezydentów miast funkcje powiatowej władzy admin. ogólnej sprawują Dyrekcje Policji. Pod tym względem ustrój tych powiatów miejskich zbliża się do ustroju powiatów miejskich w województwach zachodnich i południowych (§ 2 rozp. z dnia 27/IV. 1932 r.);

do § 3. Wymienione w tym §-ie funkcje starostów grodzkich w zasadzie są zestawieniem (skomasowaniem) funkcyj, przyznanym starostom grodzkim poprzedniemi rozporządzeniami Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31/I. 1924 r., 24 i 31/III. 1930 r., o których wspomniano poprzednio w pkcie 1, lit. d niniejszego okólnika. Nowe uprawnienie przynajmniej odnośnie do niektórych starostów zawierają w § 3 pkty: c) przepisy antyalkoholowe; e) spoczynek niedzielny; m) paszporty zagraniczne; s) zarobkowy przewóz osób i towarów pojazd. mechan.; t) postęp. karno-admin., częściowo; u) rozp. o Policji Państw.; w) obrona Państwa i mobilizacja.

Na skutek zapytania jednego z Panów Wojewodów: 1) czy pkt. r) obejmuje tylko sprawy porządkowe na drogach, ulicach i placach, a nie dotyczy sklepów, restauracyj, domów, podwórz i t. p.; 2) czy pkt. t) obejmuje także sprawy egzekucyjne, wynikłe w związku z wykonaniem nakazów, wzgl. orzeczeń karno-admin. oznajmiam co następuje:

do 1) restauracje i sklepy należy traktować, jako lokale publiczne i wobec tego w myśl pktu b § 3 uzasadniona jest kompetencja starostów grodzkich również co do utrzymania porządku publicznego w tych lokalach. Natomiast co się tyczy spraw porządku w domach i podwórzach, to sprawy te jako nieobjęte przepisami § 3 rozp. pozostają nadal w kompetencji prezydentów miast;

do 2) z brzmienia pktu t) § 3, przekazującego w całości kompetencje powiatowych władz admin. ogólnej w zakresie rozporz. o postęp. karno-admin. starostom grodzkim należałoby wywnioskować, że również i sprawy egzekucyjne, wynikłe w tym zakresie, przeszły do właściwości starostów grodzkich.

Zważywszy jednak, że starostowie grodzcy nie posiadają obecnie własnych organów egzekucyjnych, że wogóle sprawa egzekucji administracyjnej na skutek ustawy z dnia 10/III. 1932 r. o przejęciu egzekucji administr. przez władze skarbowe oraz o postęp. egzekuc. władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) może ulec zasadniczej zmianie, należy obecny stan rzeczy w tym względzie utrzymać aż do dalszych zarządzeń.

do punktu u). Zaznaczyć należy, że mimo przekazania w myśl tego pktu uprawnień pow. władz. admin. ogólnej, płynących z przepisów rozp. Prezydenta z dnia 6/III. 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 5,

poz. 27 ex 1931 r.) starostwom grodzkim (a więc starosta grodzki może żądać w myśl art. 4 o Policji Państw. od przełożonych policyjnych wyjaśnień i sprawozdań w sprawach organizacyjnych oraz usunięcia niedomagań, dalej starosta pośredniczy między władzami i urzędami państwowemi i samorządowemi a policją art. 9 rozp. o Policji Państwowej i t. d.) to jednak wyraźnie zostało zastrzeżone Prezydentom miast prawo do bezpośredniego zwracania się do policji państwowej w sprawach tych, w których prezydenci pełnią funkcje jako powiatowe władze administracji ogólnej.

W konkretnych więc sprawach, należących do kompetencji prezydentów miast, mogą oni mimo postanowień ust. 1 art. 9 i ust. 3 art. 11 o Policji Państwowej zwracać się bez pośrednictwa starostów grodzkich wprost do policji państwowej, a nadto wydawać jej polecenia w sprawach podlegających kompetencji prezydentów miast w sprawach administracji ogólnej.

3) do § 4. Z pośród miast b. zab. ros. wym. w § 4 w Częstochowie i Sosnowcu funkcje starostów grodzkich pełnią odnośni starostowie powiatowi, zaś co do m. Radomia sprawa mianowania osobnego starosty grodzkiego, lub też komisarycznego starosty powiatowego zostanie zdecydowana w najbliższym czasie.

4) do § 7. — Starostom grodzkim w zakresie przyznanej im kompetencji służą uprawnienia starostów powiatowych. Wyjątek stanowią uprawnienia z art. 67 ust. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej o org. władz admin. ogólnej nie przysługujące starostom grodzkim w b. zab. austr. i prusk. Ponadto pewnym ograniczeniom ulegają uprawnienia starostów grodzkich (odnośnie do organów kolegjalnych, rad, komisyj) wynikające z art. 29 ust. 4 cyt. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej o org. władz admin. ogólnej.

Poza tem znajdują odpowiednie zastosowanie do starostw grodzkich przepisy rozp. z dn. 30 VI. 1930 r. o wewn. organizacji starostw oraz trybu ich urzędowania (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 464) § 41 tegoż rozporządzenia.

Co się tyczy sprawy uprawnień starostów grodzkich jako przedstawicieli Rządu to sprawę tę zgodnie z art. 77 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej o org. władz admin. ogólnej załatwia rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 2/VII. 1931 r. o stanowisku wojewodów i starostów jako przedstawicieli Rządu (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 546), przyznając uprawnienia te (§ 1) starostom grodzkim miast: Białegostoku, Częstochowy, Lublina, Łodzi, Sosnowca, Wilna, Bydgoszczy, Inowrocławia, Gniezna, Grudziądza i Torunia. Natomiast starostowie grodzcy miast: Poznania, Lwowa, Krakowa i Radomia wobec zastosowania do nich w myśl § 7 rozp. z dn. 27 IV. b. r. przepisów art. 65 otrzymali z dniem 18 V. 1932 r. uprawnienia jako przedstawiciela Rządu w zakresie art. 65 ust. 1 t. j. z postanowień art. 9 10 p. 1 i 2, 13, 21 ust. 2 i 22 ust. 2 rozp. o org. władz admin. ogólnej. Co się zaś tyczy ew. przekazania reszty w tym względzie uprawnień, to stosownie do przepisu ust. 2 art. 65 do wydania w tym względzie zarządzeń przy zachowaniu postanowień §§ 18 i 36 cyt. poprzednio rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 2 VII. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 546) powołani są za moją zgodą właściwi PP. Wojewodowie.

Ewent. w tym względzie wnioski, przygotowane w formie zarządzeń, mających się ogłosić w Dz. Wojew. należy mi przedkładać do wyrażenia zgody.

5) do § 8. — Omawiane rozporządzenie o powiatach miejskich nie narusza w niczem mocy obow. rozp. Min. Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 75 rozp. o org. władz admin. ogólnej. Należą tu rozporządzenia z dnia 12 XI. 1929 r. o powierzeniu funkcyj starostów grodzkich w m. Gnieźnie i Inowrocławiu odnośnym starostom powiatowym (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 608) rozp. z dnia 12 VIII. 1930 r. o powierzeniu tych funkcyj w m. Bydgoszczy staroście powiatowemu bydgoskiemu (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 485).

6. Podając powyższe do wiadomości Panów, polecam zarazem wydanie odpowiednich zarządzeń, względnie przedłożenie Min. Spraw Wewnętrznych stosownych wniosków, mających na celu wykonanie omówionego rozporządzenia, o ile to dotychczas jeszcze nie nastąpiło.

Okólnik Nr. 83 z dnia 17 czerwca 1932 r.

(Wojsk. A. 8/30/3) o stawaniu do poboru przed właściwą kom. pob. osób, którym udzielono zezwolenia na stawanie przed inną kom. pob. w drodze delegacji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło w pewnym wypadku, że poborowy po uzyskaniu zezwolenia od właściwego kierownika powiatowej władzy admin. ogólnej na stawanie do poboru przed komisją poborową innego powiatu w drodze delegacji, stawał do poboru dwa razy, t. j. przed właściwą komisją poborową i przed komisją poborową w drodze delegacji.

Stało się to skutkiem niewycofania wymienionego zezwolenia w chwili, gdy było ono już nieaktualne wobec ostatecznego zakwalifikowania tego poborowego przed właściwą komisją poborową.

Wobec możliwości popełnienia przy poborze nadużyć na tem tle Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy) o wydanie zarządzenia, aby decyzje o udzieleniu zezwolenia na stawanie przed komisją poborową innego powiatu w drodze delegacji były odnotowywane w listach poborowych władzy delegującej i aby władza delegowana była niezwłocznie zawiadamiana o uchyleniu zezwolenia w wypadku, gdy poborowy mimo udzielenia zezwolenia na stawanie do poboru w innym powiecie, stanął do poboru przed właściwą komisją poborową.

Nr. 9, poz. 121. Okólnik Nr. 84, z dnia 17 czerwca 1932 r.

(Wojsk. A. 8/32/2 o podpisywaniu na wyciągach z list poborowych wyników poboru w drodze delegacji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przez jednego z PP. Wojewodów podniesiona została kwestja, czy przepisy § 162 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o pow. ob. wojsk., w części dotyczącej podpisywania wyciągów z listy poborowej przez wszystkich członków komisji poborowej (ustęp 4

tego paragrafu) mogą mieć analogiczne zastosowanie przy badaniu poborowych w drodze delegacji (§ 143 rozp. wykon.).

Ponieważ postanowienia tego 143 paragrafu istotnie nie wskazują konkretnie (tak jak to czyniono w ust. 4 § 162) w jaki sposób i na podstawie jakich danych władza delegowana ma wpisać wyniki poboru do wyciągów z listy poborowej, skoro komisja poborowa nie ma w swem posiadaniu specjalnych list poborowych dla poborowych, badanych w drodze delegacji, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Wojskowych wyjaśnia.

Z trybu badania i kwalifikowania poborowych w drodze delegacji wynika, że odbywa się ono w warunkach identycznych z badaniem przez dod. komisję poborową poborowych, pochodzących nie z tego powiatu, w którym ta komisja urzęduje. Przy badaniu tem dod. komisja poborowa ma również wyciągi z listy poborowej i specjalnej listy pob. dla tej kategorji poborowych nie prowadzi.

Z tych względów przepisy § 162 ust. 4 rozp. wykon., omawiające generalnie sposób wpisywania i podpisywania wyciągów z list poborowych przy badaniu poborowych pochodzących z innych powiatów przez dod. kom. pob. niewątpliwie powinny mieć zastosowanie także do wypadków badania poborowych w drodze delegacji.

Komunikując o powyższem do wiadomości Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że przy najbliższej nowelizacji przepisów rozp. wykon. do ustawy o pow. ob. wojsk., postanowienia § 143 rozporządzenia zostaną odpowiednio zmodyfikowane.

Nr. 10, poz. 128. Okólnik Nr. 86 z dnia 21 czerwca 1932 r.

(Wojsk. A. 6/2/4) o trybie doprowadzania uchylających się od służby wojsk., — interpretacja §§ 371 i 372 rozp. wyk. do ust. o powsz. obow. wojskowym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Obecna redakcja §§ 371 i 372 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, a w szczególności koniec 1-go ustępu § 371 i ustęp 4-ty § 372, nasuwają wątpliwości, co do ich interpretacji.

Przepisy te ulegają zmianie przy mającej nastąpić nowelizacji rozporządzenia wykonawczego, a do tego czasu polecam stosować się do następującego trybu:

Powiatowa władza administracji ogólnej odstawia ujętych i doprowadzonych, uchylających się od wcielenia do następujących władz:

1) jeżeli poborowy należy ewidencyjnie do P. K. U., do której należy dany powiat — do tej P. K. U.,

2) jeżeli poborowy należy ewidencyjnie do innej P. K. U., do najbliższej komendy Garnizonu.

Wskazanym po 1) i 2) władzom należy równocześnie przesłać protokół ujęcia (doprowadzenia) uchylającego się.

Władze wojskowe (D. O. K.) prześlą P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) wykazy wyjaśniające, którą komendę Garnizonu należy uważać za najbliższą dla każdej poszczególnej pow. władzy adm. ogólnej.

Okólnik Nr. 88 z dnia 25 czerwca 1932 r.

(AA. 2 b. 9.) w sprawie wynagradzania świadków i biegłych w postępowaniu administracyjnem.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek wątpliwości wysuniętych przez jednego z P. P. Wojewodów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uzupełniając ustęp ostatni okólnika swego Nr. 64 z dnia 11/V. r. b. wyjaśnia, że żądania władzy, co do wniesienia opłat lub należności, o których mowa w art. 107 rozp. o post. adm., w terminie dni 7—14 pod skutkami prawnemi, nie należy utożsamiać z takiemi wypadkami, gdy władza zwraca się do strony z propozycją uiszczenia zaliczkowo pewnej kwoty na pokrycie kosztów postępowania, które ma być wszczęte na prośbę strony lub w jej interesie. Przytem władza nie może wyznaczać terminu prekluzyjnego do wniesienia odnośnej kwoty lub zagrażać skutkami prawnemi w razie opuszczenia terminu.

Podobne postępowanie stoi oczywiście całkowicie poza sferą przepisów art. 107 rozp. o post. adm., może znaleść oparcie raczej w art 68 u. 1. cyt. rozporz. i powinno mieć zastosowanie zwłaszcza w tych wypadkach, gdy władza, załatwiająca sprawę, nie rozporządza w danej chwili odpowiedniemi kredytami na zaliczkowanie, a przeto wniesienie zaliczki przez stronę umożliwi w interesie strony przyspieszenie załatwienia sprawy.

Zarządzenie niniejsze stanowi uzupełnienie okólnika Nr. 64 z dnia 11 maja 1932 r.

Okólnik Nr. 90 z dnia 30 czerwca 1932 r.

(OL. 6 e./11) o uzgadniania projektów umundurowania z Min. Spraw Wojskowych § 122 Regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I.—V. Szefa Biura Personalnego, Naczelników Wydziałów, Komendanta Głównego Pol. Państwowej, Dyrektora Głównego Urz. Statystycznego.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o wydanie zarządzenia, aby projekty umundurowania i odznak dla pracowników poszczególnych działów podległego mi resortu, przed zatwierdzeniem były opinjowane przez Ministerstwo Spraw Wojskowych. Zdarza się bowiem, że umundurowanie funkcjonarjuszów cywilnych zbliżone jest do wojskowego w sposób utrudniający odróżnianie wojskowych od urzędników, ponadto umundurowanie urzędników cywilnych częstokroć zawiera szczegóły możliwego w przyszłości umundurowania galowego W. P.

W szczególności chodziłoby o uzgadnianie z Ministerstwem Spraw Wojskowych przed zatwierdzeniem umundurowania i odznak związków cywilnych, jak Federacja, Legjon Śląski i t. p.

W związku z tem w uzupełnieniu punktu 2 § 122 Regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych, zarządzam co następuje:

Wyjątek stanowią projekty w sprawie umundurowania i odznak funkcjonarjuszów cywilnych, oraz członków związków (stowarzyszeń) cywilnych, używających mundurów, które to projekty należy przesyłać Ministerstwu Spraw Wojskowych do uzgodnienia, chociażby pozatem kompetencja w tych sprawach Ministerstwa Spraw Wojskowych nie była uzasadniona.

Nr. 10, poz. 136. Pismo Nr. OL. 431/7/3 z dnia 21-go czerwca 1932 r.

w sprawie likwidacji Ministerstwa Robót Publicznych.

P. P. Wojewodom i Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy przesyłam do wiadomości. Stosownie do treści mojego pisma do Pana Ministra Robót Publicznych, zechcą Panowie oczekiwać dalszych zarządzeń od Ministerstwa Robót Publicznych.

Do

Pana Ministra Robót Publicznych.

W Nr. 51 Dz. U. R. P. z dnia 23 czerwca 1932 r. pod pozycją 479 zostało ogłoszone rozporządzenie Prezydenta R. P. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych. W myśl art. 11 rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1932 r. Przepis ten może być, zdaniem mojem, rozumiany pod względem prawnym jedynie w ten sposób, że z dniem 30 czerwca b. r. ustają kompetencje Ministra Robót Publicznych, a od dnia 1 lipca począwszy w powyższym zakresie są jedynie kompetentni Ministrowie, wymienieni w art. 2 — 6 powyższego rozporządzenia Prezydenta.

Akty administracyjne zdziałane po dniu 1 lipca 1932 r. przez Ministra Robót Publicznych byłyby, mojem zdaniem, w związku z ustępem drugim art. 2, oraz z punktem a) ustępu 1 art. 101 rozporządzenia Prezydenta R. P. o postępowaniu administracyjnem — nieważne.

Wobec tego mam zaszczyt prosić Pana Ministra o wydanie następujących zarządzeń:

1. Do wojewódzkich władz Administracji ogólnej: Ażeby w sprawach, wymienionych w art. 2, rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r., począwszy od dnia 1 lipca b. r. działały w imieniu Ministra Spraw Wewnętrznych, co w pierwszym rzędzie będzie się wyrażało w formie zamieszczenia tego Ministra we wszystkich klauzulach odwoławczych (art. 76 rozp. o postępowaniu administracyjnem).

2. W obrębie Ministerstwa Robót Publicznych:

a) ażeby Departament Budowlany w sprawach, o których mowa w art. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. począwszy od dnia 1 lipca 1932 r. działał w imieniu Ministra Spraw Wewnętrznych;

b) ażeby Wydział Prawno-Budowlany, wchodzący obecnie w skład Departamentu Prawno-Administracyjnego, począwszy od dnia 1 lipca b. r. działał w imieniu Ministra Spraw Wewnętrznych;

c) ażeby właściwe Wydziały i Departamenty Ministerstwa Robót Publicznych przekazały z dniem 1 lipca b. r. Departamentowi Budowlanemu wszystkie sprawy o przeważającym charakterze techniczno-fachowym, które w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r., należą do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych;

d) ażeby właściwe Wydziały i Departamenty Ministerstwa Robót Publicznych przekazały z dniem 1 lipca b. r. Wydziałowi Prawno-Budowlanemu wszystkie sprawy o przeważającym charakterze prawno-administracyjnym, które w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r., należą do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych;

e) ażeby z dniem 1 lipca 1932 r. Departament Budowlany jako też Wydział Prawno-Budowlany przestały załatwiać te sprawy, które w myśl art. 2, rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. nie należą do zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych;

f) stosownie do art. 9, rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. z dniem 1 lipca przechodzą na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wszyscy urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze oraz pracownicy kontraktowi, którzy dotychczas załatwiają sprawy wyliczone w art. 2, rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r. Raczy wobec tego Pan Minister zarządzić ażeby w związku z przekazaniem Departamentowi Budowlanemu jako też Wydziałowi Prawno Budowlanemu spraw, o których mowa powyżej, zostali równocześnie do powyższego Departamentu, względnie Wydziału przydzieleni odpowiedni urzędnicy, niżsi funkcjonarjusze i pracownicy kontraktowi, względnie odpowiednie etaty, o ile one nie są chwilowo obsadzone.

Niezależnie od tego proszę o przekazanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych odpowiedniej ilości etatów urzędników i niższych funkcjonarjuszów Departamentu ogólnego Ministerstwa Robót Publicznych, jako też Biura Personalnego, niezbędnych dla załatwiania w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych spraw osobowych, które Min. Spr. Wewn. z dniem 1-ym lipca przyjmuje, jako też do obsługi kancelaryjnej oraz rachunkowo-budżetowej i gospodarczej.

3. W myśl art. 8 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 21 maja 1932 z dniem 1 lipca b. r. zostaje uchylony przepis art. 35 pkt. 5 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Przepis powyższy rozumiem w ten sposób, że z dniem 1 lipca:

a) zostaje skasowana nazwa „Dyrekcja Robót Publicznych“,

b) zostaje skasowany osobny referat ogólnego oddziału rachunkowego i sprawy budżetowo-rachunkowe Wydziału Robót Publicznych będą załatwiane odtąd na zasadach ogólnych (pkt. 4 art. 35 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928).

Co się tyczy dalszej reorganizacji Urzędów Wojewódzkich, to:

a) sprawy objęte art. 4 rozp. Prezydenta R. P. z 21 maja 1932 r. przechodzą z dniem 1 lipca do Okręgowych Urzędów Ziemskich,

b) urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze oraz pracownicy kotraktowi z działu Ministerstwa Robót Publicznych z dniem 1 lipca b. r. przechodzą na etat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Skarbu, Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministerstwa Przemysłu i Handlu, oraz Ministerstwa Komunikacji, a to stosownie do postanowień art. 2-6 rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 r.

Raczy zatem Pan Minister, po ewentualnem po-

rozumieniu się co do drugiego ustępu art. 8 rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 21 maja 1932 z Panem Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych, wydać wojewodom odpowiednie zarządzenie.

4. Osobne zagadnienia, które nie jest związane terminem 1 lipca, stanowi przyszła reorganizacja Wydziału Robót Publicznych. W myśl ustępu pierwszego art. 8 rozporz. Prezydenta R. P. z 21 maja 1932 r. ma być przeprowadzona reorganizacja Urzędów Wojewódzkich.

Z odpowiedniemi wnioskami Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wystąpi w swoim czasie do właściwych Ministrów. Narazie nie widzę innej możliwości, jak tylko utrzymanie nadal jednolitego Wydziału Robót Publicznych z jego dotychczasowym zakresem działania. Leży to w interesie sprawności urzędowania. Ponieważ wykonanie ustępu drugiego art. 8 rozp. Prezydenta R. P. z 21 maja 1932 r. już z dniem 1 lipca 1932 r. może, jak przypuszczam natrafić na pewne trudności, przeto komunikuję niniejszem, że ze swojej strony nie widzę żadnej przeszkody, ażeby odnośne sprawy były załatwiane w dalszym ciągu przez urzędników Urzędu Wojewódzkiego pod aprobatą Wojewody, jako szefa Urzędu Ziemskiego (art. 9 ustawy z dnia 11. VIII. 1932 r. w brzmieniu ustawy z 17 lutego 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 129).

Taki stan rzeczy mógłby trwać do chwili przekazania odnośnych spraw i odnośnych urzędników do Okręgowych Urzędów Ziemskich.

5. O swojem stanowisku w sprawach poruszonych w niniejszem piśmie, jako też o wydanych zarządzeniach, raczy mnie Pan Minister powiadomić przed dniem 1-go lipca b. r.

Odpis niniejszego pisma przesyłam Panu Ministrowi Komunikacji, jako likwidatorowi Ministerstwa Robót Publicznych, PP. Ministrom Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych i Przemysłu i Handlu oraz Prezydjum Rady Ministrów.

Nr. 10. poz. 137. Pismo Nr. OL. 431/8/3
z dnia 27-go czerwca 1932 r.
w sprawie administracji Zdrowia Publicznego.

PP. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy przesyłam do wiadomości. Zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) w związku z mojem pismem przygotować wszystko, co należy, celem wprowadzenia w życie tego zarządzenie z dniem 1-go lipca 1932 r. O ileby w związku z ostatnim ustępem mojem pisma do Pana Ministra Pracy, miała nastąpić jeszcze jakaś zmiana zarządzeń, będą Panowie zawiadomieni o tem w dniu 30 czerwca. W braku takiego zawiadomienia obowiązuje niniejsze zarządzenie.

Ponieważ odnośny Nr. Dziennika Ustaw, w którym ogłoszono rozporz. Prezydenta R. P. z 21 czerwca 1932 r., ukazał się dopiero dnia 25 czerwca i Panowie mogli go ewentualnie jeszcze nie otrzymać, przeto przesyła się PP. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) w załączeniu tekst powyższego rozporządzenia.

Do
Pana Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

W Nr. 52 Dz. U. R. P. z dnia 25 czerwca 1932 r. pod poz. 493 zostało ogłoszone rozporządzenie Prezydenta R. P. „O przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach Zdrowia Publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej“.

W myśl art. 6 rozporządzenia wchodzi ono w życie z dniem 1 lipca 1932 r.

Pod względem prawnym przepisu tego nie mogę rozumieć inaczej, jak tylko w ten sposób, że z dniem 30 czerwca r. b. ustaje moja właściwość w sprawach, o których mowa w powyższem rozporządzeniu, a od dnia 1 lipca począwszy sprawy te przechodzą do kompetencji Pana Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

W przeciwnym bowiem razie po dniu 1 lipca br. odnośne zarządzenia i orzeczenia byłyby, w myśl ustępu drugiego art. 2 i pktu a ustępu 1 art. 101 rozporz. Prezydenta R. P. o postępowaniu administracyjnem nieważne.

1. W związku z powyższem mojem stanowiskiem zarządzam równocznśnie:

I. W Centrali Ministerstwa Spraw Wewn.

a) ażeby Departament Samorządu M. S. Wewn. z dniem 1 lipca b. r. przekazał Departamentowi V. Służby Zdrowia zgodnie z art. 2 rozporządzenia Prezydenta z 21 czerwca 1932 r. sprawy kosztów leczenia,

b) ażeby Departament V. Służby Zdrowia stosownie do ustępu 2 art. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta z dniem 1 lipca b. r. przekazał Ministerstwu Spraw Wewnętrznych sprawy sanitarno-techniczne,

c) ażeby Departament V. Służby Zdrowia począwszy od dnia 1 lipca wszelkie orzeczenia i zarządzenia, jako też inne akty, wydawał w imieniu Pana Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

II. We władzach administracji ogólnej.

1. Ażeby począwszy od dnia 1 lipca b. r. władze administracji ogólnej w sprawach, wymienionych w ustępie pierwszym art. 1 oraz w art. 2 rozporządzenia Prezydenta z 21 czerwca 1932 r. urzędowały w imieniu Pana Ministra Pracy i Opieki Społecznej, co zgodnie z postanowieniem art. 75 i 76 rozporządzenia Prezydenta o postępowaniu administracyjnem, będzie się wyrażało w szczególności we wskazaniu w klauzuli rekursowej, jako instancji odwoławczej Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

2. Stosownie do postanowienia art. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z 21 czerwca 1932 r. odnośni urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi oraz pracownicy kontraktowi przechodzą z dniem 1 lipca b. r. na etat Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej. Dotyczy to w szczególności całego personalu Departamentu Służby Zdrowia, oraz podległych mu Zakładów, z wyjątkiem personalu załatwiającego sprawy sanitarno-techniczne.

W związku z przekazaniem spraw kosztów leczenia nie nastąpi przekazanie na etat Pracy i Opieki Społecznej żadnego personalu, gdyż sprawy te w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych nie zatrudniały specjalnego referenta, lecz były załatwiane w Dep. Samorządu dodatkowo przy innych referatach.

3. Ponieważ do wykonania rozporządzenia Prezydenta z 21 czerwca 1932 r. są powołani dwaj Ministrowie, t. j. Minister Pracy i Opieki Społecznej i Minister Spraw Wewnętrznych, przeto zarządzenia, o któ-

rych wyżej mowa wydaję — ze względu na bliskość terminu 1 lipca z zastrzeżeniem ewentualnej ich zmiany w razie odmiennego stanowiska Pana Ministra w tej sprawie. O stanowisku swem raczy jednak Pan Minister powiadomić mnie w każdym razie najpóźniej do dnia 30 czerwca b. r.

Nr. 11, poz. 143. Okólnik Nr. 93 z dnia 4 lipca 1932 r.

(OB. 21/12) o opłacie stemplowej od sprzeciwów w sprawie zmiany nazwisk.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wątpliwościami podniesionemi przez jeden z podległych Ministerstwu urzędów, czy sprzeciwy w sprawach zmiany nazwisk podlegają opłatom stemplowym, Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Przepisy ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478) jak również przepisy ustawy z dnia 22 marca 1929 r. o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16 z 1930 r.) nie zawierają żadnych postanowień, któreby uwalniały wnoszone do władz na podstawie tych ustaw sprzeciwy od opłaty stemplowej.

Sprzeciwy w sprawie zmiany nazwisk, wnoszone zawsze w interesie osobistym strony, nie podpadają również i pod uwolnienia, przewidziane w ustawie o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

Wobec tego sprzeciwy wspomniane należy traktować jako podania, podlegające opłacie stemplowej w wysokości określonej w art. 140 ustawy stemplowej w wysokości określonej w art. 145 tej ustawy.

Okólnik Nr. 95 z dnia 6 lipca 1932 r.

(GB. 18/5) o dochodzeniu szkód Skarbu Państwa w trybie administracyjnym.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu spraw mniejszości w Katowicach.

Wyrokiem Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 5 kwietnia 1930 r. L. Rej. 1811/28 w sprawie Zygmunta Wildera orzekł Trybunał, iż władza administracyjna nie jest uprawniona do zarządzenia ściągania z uposażeń funkcjonarjuszów państwowych kosztów i strat, wynikłych dla Skarbu Państwa z tytułu sprawowania przez nich obowiązków służbowych. Ani bowiem ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, ani żadna inna ustawa, obowiązująca w Państwie Polskiem, nie dają władzy uprawnień do dochodzenia tych szkód w drodze postępowania administracyjnego, moc obowiązującą zaś austrjackich dekretów nadwornych z dnia 16 sierpnia 1841 r. i z dnia 17 lutego 1843 r., przewidujących możność ściągania w drodze administracyjnej (przez potrącenie z uposażenia służbowego — w myśl dekretu z dnia 1 grudnia 1834 r.) roszczeń Państwa do urzędników, wygasła na obszarze b. zaboru austrjackiego z chwilą wejścia w życie powołanej wyżej pragmatyki służbowej. Dochodzenia zatem szkód Państwa, wynikłych ze sprawowania obowiązków służbowych przez funkcjonarjuszów państwowych, może mieć miejsce tylko w drodze wdrożenia właściwego postępowania w sądach powszechnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe do wiadomości zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 30/VI. r. b. Nr. D. III. 9879/1/32, uchylając równocześnie okólnik swój Nr. 102 z dnia 22/VI. 1928 r. w sprawie zwrotu nadpłat przez osoby, odpowiedzialne za wymiar uposażenia (Zb. zarz. str. 1547).

Nr. 12, poz. 150. Okólnik Nr. 96 z dnia 14 lipca 1932 r.

(GB. 31/3/3) o przepisach rachnnkowo-kasowych, dotyczących pobierania grzywien z doraźnych nakazów.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo przesyła przy niniejszem przepisy rachunkowo-kasowe, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli dla powiatowych władz administracji ogólnej oraz organów policji państwowej jako specjalnych poborców grzywien, nakładanych w drodze doraźnych nakazów karnych.

Przepisy te wchodzą w życie z dniem 1 września 1932 r.

W związku z omawianemi wyżej przepisami Ministerstwo oznajmia, co następuje:

1) Blankiety (bloczki) doraźnych nakazów karnych mają być zamawiane przez urzędy wojewódzkie jedynie w drukarniach rządowych.

2) Dotychczasowy zapas blankietów doraźnych nakazów karnych ma być w całości wykorzystany przed uprzedniem dostosowaniu ich do wymagań powołanych wyżej przepisów.

3) Druki i blankiety nadawcze P. K. O., o których mowa w tych przepisach, zamawia urząd wojewódzki (komisarjat Rządu m. st. Warszawy). Wykonanie i dostarczanie druków tych zainteresowanym urzędom i organom ma nastąpić w terminie, umożliwiającym stosowanie postanowień powołanych przepisów z dniem 1 września 1932 r.

4) Kredyty na pokrycie niezbędnych wydatków, związanych z wprowadzeniem w życie powyższych przepisów zostaną przekazane w miesiącu sierpniu 1932 r. po otrzymaniu wniosku Pana Wojewody (Pana Komisarza Rządu) co do wysokości niezbędnych na ten cel wydatków.

5) Przed wprowadzeniem w życie ustalonej obecnemi przepisami manipulacji ewidencyjnej i rachunkowej wszystkie bloczki doraźnych nakazów karnych należy wycofać od oficerów i upoważnionych szeregowych policji państwowej oraz funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych celem objęcia tych wszystkich blankietów doraźnych nakazów karnych ustalonemi ewidencjami.

Okólnik niniejszy wraz załączonemi przepisami rachunkowo-kasowemi w odniesieniu do powiatowych władz administracji ogólnej należy traktować jako uzupełnienie okólnik Nr. 1 w sprawie instrukcji dla starostw, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym M. S. Wewn. Nr. 1, poz. 1 z 1932 r.

Przepisy rachunkowo-kasowe

wydane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli dla powiatowych władz administracji ogólnej, oraz organów Policji Państwowej, jako specjalnych poborców grzywien, nakładanych w drodze doraźnych nakazów karnych. (Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365).

§ 1.

Powiatowe władze administracji ogólnej (Starostwa, Komisarjat Rządu m. Gdyni i t. d.) otrzymują zapotrzebowaną ilość blankietów doraźnych nakazów karnych od właściwych urzędów wojewódzkich i zaopatrują w nie komisarjaty i posterunki Policji Państwowej oraz osoby, upoważnione do nakładania kar. Wymienione blankiety są zbroszurowane w bloczki po 50 sztuk. Bloczki te opatrzone są kolejnym numerem, blankiety zaś w każdym bloczku posiadają podwójny numer w formie ułamka, t. j. Nr. bloczku (blankietu). Jeden z tych numerów (u góry) wskazuje numer właściwego bloczku, drugi zaś (u dołu) numer kolejny blankietu w danym bloczku, t. j. jeden z kolejnych numerów od Nr. 1 do Nr. 50.

§ 2.

Blankiety doraźnych nakazów karnych podlegają ścisłemu zarachowaniu i winny być przechowywane w odpowiednio zabezpieczonem miejscu pod zamknięciem. Kontrolę przychodu i rozchodu bloczków doraźnych nakazów karnych, powiatowe władze administracji ogólnej prowadzą w oddzielnej ewidencji według wzoru dla druków o charakterze dokumentów urzędowych, podanego na str. 11 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 1 z 1932 r. W ewidencji tej zakłada się konta dla każdego rodzaju (koloru) nakazów, przyczem w rubrykach: 4, 5, 9 i 10 tego wzoru należy podawać numery i ilość bloczków tych nakazów.

Komisarjaty i posterunki Policji Państwowej ewidencję taką prowadzą według załączonego wzoru Nr. 1.

§ 3.

Przed wydaniem bloczków doraźnych nakazów karnych komisarjatom i posterunkom Policji Państwowej oraz osobom, upoważnionym do nakładania kar, każdy blankiet winien być zaopatrzony w okrągłą pieczęć powiatowej władzy administracji ogólnej w taki sposób, aby jedna połowa pieczęci była odciśniętą na nakazie karnym, druga zaś na grzbiecie. W bloczkach koloru białego pieczęć okrągłą odciska się jedynie na blankietach nakazów karnych. Kopje tych blankietów w odcisk pieczęci nie zaopatruje się.

Komisarjaty i posterunki Policji Państwowej przed wydaniem bloczków do rąk oficerów i szeregowych na odwrotnej stronie każdego blankietu umieszczają ponadto odcisk pieczęci podłużnej danej jednostki policyjnej w celu łatwiejszego sprawdzenia, z którego komisarjatu lub posterunku Policji Państwowej dany nakaz pochodzi.

§ 4.

Powiatowe władze administracji ogólnej oraz komisarjaty i posterunki Policji Państwowej prowadzą oprócz ewidencji ogólnej bloczków nakazów karnych (§ 2) ewidencję ich szczegółową według wzoru Nr. 2. W ewidencji szczegółowej powiatowe władze administracji ogólnej otwierają konta dla każdego z komisarjatów i posterunków Policji Państwowej, ewentualnie dla poszczególnych osób, upoważnionych do nakładania kar, komisarjaty zaś i posterunki — konta oficerów i szeregowych. Konta te obciąża się bloczkami doraźnych nakazów karnych, zapisanemi na rozchód w ewidencji ogólnej (§ 2), wypełniając rubryki od 1 do 5 włącznie. Przy zapisywaniu do ewidencji bloczków nakazów koloru białego, rubryki 5-tej wypełniać nie należy. Rubryka ta ma być wypełnioną dopiero po całkowitem zużyciu blankietów w bloczku na podstawie zwróconego bloczku wraz z kopjami nakazów karnych.

Każda powiatowa władza administracji ogólnej ma posiadać listę wszystkich osób, upoważnionych do nakładania kar na obszarze swego powiatu.

§ 5.

Oficerowie i szeregowi Policji Państwowej po ukończeniu służby składają uzyskaną z nakazów karnych gotówkę w swoim komisarjacie lub posterunku przy raporcie (wzór Nr. 3) i otrzymują na grzbiecie ostatniego zużytego blankietu nakazu pokwitowanie komisarjatu lub posterunku Policji Państwowej następującej treści: gotówkę przyjęto w ogólnej sumie .... zł. .... gr. według raportu Nr. .... z dnia .... 19...... r. Klauzulę tę należy zaopatrzyć podpisem kierownika komisarjatu lub komendanta posterunku, względnie osoby przez nich do tego upoważnionej.

Raporty te służą za podstawę do uznania właściwych kont w ewidencji Nr. 2 sumami wyrachowanemi.

§ 6.

Funkcjonarjusze państwowi i samorządowi, upoważnieni do nakładania kar, mają obowiązek przynajmniej raz na kwartał zgłaszać się do powiatowej władzy administracji ogólnej wraz z bloczkami doraźnych nakazów karnych i z dokumentami na wpłacone sumy pieniężne, celem wyrachowania się z pobranych grzywien, składając w tym celu sprawozdanie o pobranych i wpłaconych na właściwe fundusze grzywnach według załączonego wzoru Nr. 4.

§ 7.

Komisarjaty i posterunki Policji Państwowej oraz funkcjonarjusze powiatowych władz administracji ogólnej lub instytucji samorządowych uzyskane z nakazów karnych kwoty pieniężne co 7 dni wpłacają na właściwe fundusze, a mianowicie:

a) na Państwowy Fundusz Drogowy, o ile grzywna została pobraną za wykroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych, lub

b) na dochód urzędu wojewódzkiego we wszystkich innych wypadkach budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — „kary administracyjne“.

Wpływy, pobrane z nakazów karnych w końcu okresu budżetowego winny być wpłacone najpóźniej w dniu ostatnim tego okresu.

Wpłaty na Państwowy Fundusz Drogowy uskutecznia się w miejscowym urzędzie pocztowym przy pomocy

specjalnych blankietów nadawczych P. K. O., wpłaty zaś na dochód urzędu wojewódzkiego za pośrednictwem P. K. O., na konto właściwej Izby Skarbowej, względnie Urzędu Skarbowego.

Blankiety nadawcze oraz wszelkie inne druki, przewidziane niniejszemi przepisami, dostarcza w potrzebnej ilości urząd wojewódzki za pośrednictwem powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 8.

Komisarjaty i posterunki Policji Państwowej do dnia 5-go każdego miesiąca przesyłają powiatowej władzy administracji ogólnej sprawozdanie o wpłaconych w ubiegłym miesiącu sumach (wzór Nr. 5). Potwierdzenia wpłat komisarjaty i posterunki Policji Państwowej przechowują u siebie do dyspozycji organów inspekcyjnych (§ 14).

§ 9.

Kierownik powiatowej władzy administracji ogólne wyznacza urzędnika, do obowiązków którego należy:

a) sprawdzanie, czy sprawozdania wzór Nr. 4 zgodne są z zużytemi blankietami doraźnych nakazów karnych oraz czy sprawozdania Nr. 4 i 5 zgodne są z dokumentami kasowemi, otrzymanemi przez powiatową władzę administracji ogólnej od urzędu wojewódzkiego w myśl postanowień § 11 niniejszych przepisów;

b) dołączanie dokumentów tych do odpowiednich sprawozdań oraz potwierdzanie zgodności sprawozdań z dołączonemi dokumentami kasowemi.

§ 10.

Wymienione w §§ 6 i 8 sprawozdania (wzór Nr. 4 i 5) służą dla powiatowej władzy administracji ogólnej za podstawę do uznania właściwych kont w ewidencji wzór Nr. 2 sumami wyrachowanemi.

Na dokumentach tych należy oznaczyć str. i pozycję zapisu w ewidencji wzór Nr. 2., poczem należy je przechowywać w kolejnym porządku zapisów w oddzielnych skoroszytach dla każdego z wymienionych kont.

§ 11.

Urzędy wojewódzkie mają obowiązek zaraz po sprawdzeniu dokumentów kasowych przychodów budżetowych (2 razy na miesiąc) wyłączać odcinki blankietów nadawczych P. K. O. (dowód wpłaty), dotyczące wymienionych kar przesyłać je właściwym władzom powiatowym administracji ogólnej.

Również winny być przesyłane powiatowym władzom administracji ogólnej właściwe odcinki blankietów nadawczych P. K. O. z uskutecznionych wpłat na Państwowy Fundusz Drogowy.

§ 12.

Wszystkie dokumenty i ewidencje powiatowe władze administracji ogólnej przechowują u siebie do dyspozycji organów Kontroli Państwowej.

§ 13.

Zużyte bloczki doraźnych nakazów karnych organa Policji Państwowej i osoby upoważnione da nakładania kar (§ 6) zwracają powiatowej władzy administracji ogólnej dla celów ewidencji karalności i do dyspozycji Kontroli Państwowej.

§ 14.

Osoby, przeprowadzające czynności inspekcyjne mają obowiązek kontroli całej akcji poboru grzywien na podstawie doraźnych nakazów karnych, a w szczególności sprawdzenia prawidłowości zapisów oraz stanu gotówki i blankietów nakazów.

§ 15.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem 1-go września 1932 r.

Przepisy niniejsze uzgodnione zostały na konferencji w Najwyższej Izbie Kontroli w dniu 31 maja 1932 r.

Za zgodność

(—) podpis
Radca N. I. K.

(Uwaga: wzory formularzy znajdują się w Nr. 12 „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“ z r. 1932 na str. 399, 400, 401, 402, 403).

Monitor Polski.

Nr. 199, poz. 233. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1932 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc wrzesień 1932 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
w z. *(—) Starzyński.*
Podsekretarz Stanu.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Charakter dwumiesięcznego terminu, przewidzianego w art. 46 ust. 2 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Przewidziany w art. 46 ust. 2 ustawy o tymcz. ureg. finans. kom. w brzmieniu art. 5 rozp. Prezydenta Rzplitej z 22/III. 1928 (Dz. U. poz. 335) termin 2-miesięczny do zawiadomienia podatnika o wysokości i terminach płatności (art. 54) wszystkich samoistnych danin komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, ma charakter terminu porządkowego i jest bez wpływu na obowiązek podatkowy.

(Wyrok z 1 kwietnia 1932 r. L. rej. 6318/30).

Zakwaterowanie wojska w czasie pokoju.

1) Art. 11 ustawy o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju z 15 lipca 1925 poz. 681 Dz. Ust. uprawnia jedynie oficerów i żonatych podoficerów zawodowych, którzy kwater w budynkach państwowych, względnie

przez Państwo na ten cel wynajętych nie otrzymali, do wynajęcia dla siebie mieszkań z wolnej ręki, lecz nie nakłada na nich w tej mierze obowiązku.

2) Ustalenie niemożności wynajęcia mieszkania w myśl art. 12 ustawy o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju poz. 681 Dz. Ust. należy do oceny właściwej Komendy Garnizonu w myśl § 2 i 3 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wojskowych z 27 lutego 1928 r. poz. 240 Dz. Ust.

(Wyrok z 26 listopada 1930 r. L. rej. 4961/28).

Postępowanie przymusowe w administracji.

1) Z treści art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu przymusowem w administracji z dnia 22 marca 1928 r. poz. 342 Dz. Ust. wynika, iż władzy służy prawo oceny, który ze wskazanych w tem rozporządzeniu środków przymusowych może być w każdym poszczególnym wypadku uznany jako bardziej od innych celowy i łagodny.

2) Tytułem wykonawczym dla wdrożenia postępowania przymusowego jest w myśl art. 14 wspomnianego rozporządzenia również ostateczna decyzja władzy administracyjnej, mimo zaskarżenia jej do N. T. A., o ile wykonanie tej decyzji nie zostało wstrzymane w trybie art. 4 ustawy o N. T. A. poz. 400/26 Dz. Ust.

(Wyrok z 11 grudnia 1930 L. rej. 1270/29).

Postępowanie przed władzami administracyjnemi.

1) Od odmownej decyzji powiatowej władzy administracji ogólnej w przedmiocie ponownego przedstawienia Komisji Poborowej poborowego zaliczonego do kat. A, celem zmiany kategorji w myśl art. 39 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym z 23 maja 1924 r. poz. 458/1928 Dz. Ust. służy stronie odwołanie do drugiej instancji administracyjnej.

(Wyrok z 27/III. 1930 r. L. rej. 5365/29).

2) W sprawach, dotyczących obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby, władzą administracyjną, orzekającą w pierwszej instancji, na obszarze b. zaboru austrjackiego jest Starostwo, od orzeczenia którego służy odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego (art. 106 ustawy z dnia 19 maja 1920 poz. 272 Dz. Ust. i §§ 1 i 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r. poz. 341 Dz. Ust.

(Wyrok z 22/IV. 1930 r. L. Rej. 2966/28).

3) Decyzja władzy, regulująca stosunki prawne na przyszłość ex nunc, winna odpowiadać stanowi faktycznemu, istniejącemu w chwili jej doręczenia stronie, to znaczy, że przy rekursach lub odwołaniach rozstrzygnięcie instancji odwoławczej winno się opierać na stanie faktycznym, który istniał w chwili doręczenia stronie orzeczenia I. instancji, a więc uwzględniać zmiany, jakie zaszły w stanie faktycznym w czasie między datą orzeczenia I. instancji a dniem jego doręczenia.

(Wyrok z 16/V. 1930 r. L. rej. 75/28).

4) Jeżeli na wskutek podania strony o wznowienie postępowania władza przedsięweźmie czynności urzędowe, świadczące o wznowieniu, odmowa — z uwagi na prawomocność poprzedniego orzeczenia — ponownego rozstrzygnięcia sprawy przy uwzględnieniu ustaleń wznowionego postępowania stanowi istotną wadliwość w rozumieniu art. 19 ustawy o N. T. A.

(Wyrok z 17/I. 1931 r. L. rej. 2193/29).

5) Władza administracyjna nie jest obowiązana do kolejnego stosowania sposobów doręczania pism urzędowych, wymienionych w art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust.

(Wyrok z 30/VI. 1931 r. L. rej. 3137/29).

6) Mylna wykładnia obowiązującego przepisu prawnego nie może być uważana za brak jakiejkolwiek podstawy prawnej w rozumieniu art. 101 lit. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust.

(Wyrok z 18/XII. 1930 r. L. rej. 1195/29).

7) Władza, zmieniając z urzędu na mocy art. 99 rozporz. o post. adm. poz. 341/28 Dz. Ust. z powodu błędnego zastosowania ustawy prawomocną decyzją i tem samem wznawiając postępowanie, winna przywrócić naruszone przez pierwszą decyzję prawo od terminu, który był właściwy przy pierwotnej, następnie uchylonej decyzji. (Uchwała Kompletu Wzmocnionego z 17/III. 1931 L. rej. 1313/29).

8) Władza nadzorcza, powołana do zatwierdzania na zasadzie art. 1 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 poz. 747 Dz. Ust. uchwał podatkowych związków samorządowych, ma prawo badania tychże uchwał pod względem ich celowości.

(Wyrok z 7/IV. 1932 r. L. rej. 871/29).

9) Posterunkowy Policji Państwowej, który zbierał informacje celem dostarczenia materjału faktycznego, zużytkowanego następnie przez władze pierwszej instancji do wydania orzeczenia, nie ma obowiązku wyłączyć się od czynności urzędowych w postępowaniu odwoławczem (art. 7 lit. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust.

(Wyrok z 21/XI. 1930 r. L. rej. 7042/29).

Zawiadomienie płatnika o terminie posiedzenia Komisji odwoławczej dla spraw podatku przemysłowego.

Płatnika, który po wniesieniu odwołania wyraził życzenie złożenia ustnych wyjaśnień w dodatkowem osobnem piśmie lub też łącznie z odpowiedzią na sprzeciw przewodniczącego Komisji szacunkowej w otwartym terminie odwoławczym, należy w myśl art. 90 ustawy z 15 lipca 1925 poz. 550 Dz. Ust. zawiadomić o terminie posiedzenia Komisji odwoławczej.

(Wyrok z 3/XI. 1930 r. L. rej. 666/29).

Odpowiedzialność majątkowa urzędnika za szkody zrządzone Skarbowi Państwa przez osobę trzecią.

Pociągnięcie urzędnika do subsydjarnej odpowiedzialności majątkowej za szkody, zrządzone Skarbowi Państwa przez osobę trzecią, może nastąpić tylko w drodze sądowej.

(Wyrok z 20/II. 1930 r. L. rej. 1982/28 i L. rej. 1987/28).

RÓŻNE.

W sprawie prawidłowej pisowni „Czechosłowacja".

Wobec częstych wypadków niewłaściwego wypisywania nazwy państwa czecho-słowackiego Czecho-Słowacja (z myślnikiem), w szczególności na paszportach zagranicznych, Ministerstwo Spraw Wewn. w piśmie okólnem z 30. V. b. r. wyjaśniło podległym władzom, że prawidłowa nazwa w formie rzeczownikowej brzmi „Czechosłowacja" (po francusku „Tchecoslovaquie" bez myślnika w środku, w formie zaś przymiotnikowej „czechosłowacki".

(Gazeta Administracji i Policji Państwowej Nr. 13 1932).

SPRAWOZDANIE

z czynności Spółki mieszkaniowej dla miast, Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie za czas od 1 stycznia 1932 r. do 31 grudnia 1931 r.

Przedkładamy poniżej Bilans zamknięcia i Rachunek Zysków i Strat za rok 1931.

Z Bilansu tego wynika, że Rachunek budów powiększył się w roku 1931 w stosunku do roku 1930 o kwotę około 431.000·— Zł.

Kwoty tej użyto:

a) na dokończenie budowy 3-ch domów trzechpiętrowych na „Salaburżance" (Jerzego Żuławskiego L. 10, 12 i 14) w Krakowie, oddanych do użytku w lipcu 1931 r., na które to roboty wydano w roku 1931 około 383.000·— Zł.,

b) na rozpoczęcie budowy 5-cio piętrowego narożnika przy Alei Słowackiego i ul. Śląskiej, na którą to budowę wydano w roku 1931 kwotę około 43.000·— Zł. Wykonaliśmy fundamenty i piwnice i pokryliśmy je stropem żelazo-betonowym,

c) resztę nadwyżki w kwocie około 4.800·— Zł. wydaliśmy na zapłacenie rachunków z różnych, już wykończonych poprzednio budów — przeważnie z budowy dwóch domów przy ul. Słonecznej L. 29 i 31, oddanych do użytku 1 maja 1930 r.

Majątek Spółki mieszkaniowej tj. kapitał udziałowy i wpłaty na podwyższenie udziałów bez doliczenia funduszów rezerwowych wynosił z końcem 1930 r.:

a) w kapitale udziałowym	Zł. 978.000·—	
b) wpłaty na podwyższenie udziałów . .	„ 281.722·22	1,259.722·22

A z końcem roku 1931 wynosił majątek Spółki w powyższy sposób obliczony:

a) w kapitale zakładowym	Zł. 978.000·—	
b) wpłaty na podwyższenie udziałów . . .	„ 336.114·70	1,314.114.70
czyli w ciągu roku 1931 podwyższył się majątek Spółki nie licząc funduszów rezerwowych o		54.392·48

z powodu podniesienia się o tę kwote wpłat ad b).

Na kwotę tę złożyły się następujące wpłaty:

a) z zysków za rok 1930 rozdzielono między Spólników 3% dywidendę, jednakże tak, jak po inne lata niewypłacono tej dywidendy, lecz przeznaczono ją na podwyżkę udziałów.

Podwyżka z tego tytułu wynosi łącznie Zł. 34.042·48

b) Gmina miasta Krakowa wpłaciła w gotówce na rachunek ewentualnej podwyżki swego udziału resztę z kwoty 50.000·— Zł przyznanej z budżetu na rok 1930/31 w kwocie . . . . . . „ 20.350·—

razem jak wyżej Zł 54.392·48

Ponadto fundusze rezerwowe zostały podwyższone

z kwoty	Zł 431.849·49
do kwoty	„ 559.849·49
tj. o kwotę	Zł 128.000·—

głównie przez umieszczenie odpowiedniej kwoty na amortyzację budynków.

Z czystego zysku z r. 1931 w kwocie Zł 36.936·99, a raczej z łącznej nadwyżki dochodów w kwocie Zł 45.908.14 obejmującej czysty zysk za rok 1931 i przeniesioną na rok 1931 część zysku z roku 1930 w kwocie Zł 5.831·15 tudzież niewyczerpaną rezerwę na wydatki administracyjne z roku 1930 w kwocie Zł 3.140·— proponuje się kwotę Zł 39.299·53 na 3% dywidendę od udziałów i na 3% od kwot wpłaconych na podwyżkę udziałów tak, jak w roku 1930, ale tak, jak po inne lata, kwoty te nie zostaną wypłacone, lecz przeznacza się je jako wpłatę na podwyższenie udziałów, a pozostała reszta w kwocie Zł 6.608·61 zostaje przeniesioną na rok 1932.

W kapitale udziałowym w kwocie Zł 978.000·— i we wpłatach na podwyższenie udziałów po koniec roku 1931 w łącznej kwocie Zł. 336.114.70 uczestniczą poszczególni spólnicy jak następuje:

L. p.	Nazwa	A) Rachunek udziałów Zł:	B) Rachunek wpłat na podwyższenie udziałów Zł:	C) Razem po dzień 31. XII. 1931 r. Zł:
1.	Bank Gosp. Krajowego	343.440·—	20.915·50	364.355·50
2.	Gmina m. Krakowa	390.470·32	300.243·42	690.713·74
3.	Gmina m. Tarnowa	50.582·—	3.054·68	53.636·68
4.	Gmina m. N. Sącza	30.228·02	1.840·89	32.068·91
5.	Gmina m. Rzeszowa	161.449·66	9.832·28	171.281·94
6.	Gmina m. Przemyśla	1.151·—	143·36	1.294·36
7.	Gmina m. Białej	679·—	84·57	763·57
	Razem Zł. . . .	978.000·—	336.114·70	1,314.114·70

Wszystkie wpłaty na podwyższenie udziałów ad B) stanowią dywidendę dopisaną do udziałów; jedynie w kwocie ad B/2) par 300.243·42 od Gminy miasta Krakowa, mieści się prócz dywidendy w kwocie Zł 28.548·74 także kwota 271.694·68, którą Gmina płaciła bądź gotówką bądź w gruntach czyli w kwocie łącznej ad B) Zł 336.114·70 mieści się:

a) tytułem dywidendy od udziałów względnie tytułem procentu dopisanego w miejsce dywidendy od wpłat na podwyższenie udziałów . . . Zł 64.420·02

b) kwoty wpłacone w gotówce lub w równowartości gruntów . . . . „ 271.694·68

razem jak wyżej Zł. 336.114·70

Jak wynika z powyższego największe wpłaty na podwyższenie swego udziału uskuteczniła Gmina miasta Krakowa, która dotąd stale, z należytym zrozumieniem swego obowiązku przyczynia się przez popieranie działalności Spółki mieszkaniowej do przysparzania ludności miasta Krakowa corocznie odpowiedniej ilości mieszkań, w szczególności czyniła to w czasach, kiedy ta ludność najdotkliwiej była dotkniętą kryzysem mieszkaniowym.

Szczegóły co do pozycji Bilansu i Rachunku Zysków i Strat są podane w allegatach, przedłożonych Radzie Nadzorczej i Walnemu Zgromadzeniu Spólników.

Gmina miasta Krakowa domaga się uregulowania sprawy „wpłat na podwyższenie udziałów" w szczególności formalnego przypisania kwoty wyż podanej Zł 300.243·42 do udziałów Gminy miasta Krakowa.

Zarząd Spółki czyni starania w tym kierunku, podzielając stanowisko Gminy miasta Krakowa, że sprawa ta jest bardzo pilną.

Reasumując działalność Spółki mieszkaniowej w roku 1931 widzimy, że Spółka w tym okresie wykonała następujące roboty:

a) wykończyła budowę trzech domów trzech-piętrowych w Krakowie na parcelach na „Salaburżance" lwh 316, 317 i 318 tj. na gruntach odstąpionych jej przez Gminę miasta Krakowa jako wpłatę na ewentualne podwyższenie udziałów. Ulica, przy której te domy się znajdują otrzymała nazwę: Jerzego Żuławskiego.

Domy te, jak już podaliśmy w poprzednim sprawozdaniu obejmują 44 mieszkań o 95 ubikacjach (8 mieszkań po 2 pokoje z kuchnią i 35 mieszkań po 1 pokoju z kuchnią i 1 izbę z piecem kuchennym) i wszystkie mieszkania nawet złożone z jednego pokoju i kuchni są wyposażone w gaz, elektrykę i kompletne urządzenia łazienkowe.

Liczymy się z tem, że dziś inteligencja pracująca musi się zadowolnić najmniejszym mieszkaniem i dlatego należy je z komfortem budować jakkolwiek podraża to budowę.

b) Spółka rozpoczęła w jesieni roku 1931 budowę 5-cio piętrowego narożnika na parceli zakupionej przez Spółkę mieszkaniową od osób prywatnych u wylotu Al. Słowackiego i ul. Śląskiej, który będzie obejmował 25 mieszkań o 77 ubikacjach, a więc mieszkania małe, wystawiła fundamenty i piwnice i pokryła je żelazobetonem, kosztem 42.704·— Zł.

Z powodu braku kredytów ulgowych postanowiły władze Spółki w uwzględnieniu trudnego położenia ekonomicznego nie kontynuować na razie tej budowy, albowiem wobec panującego kryzysu musi się czynsz tak nisko kalkulować, że absolutnie nie może pokrywać procentów i amortyzacji pożyczek wyżej oprocentowanych. Należy tedy czekać z wykończeniem tej budowy do czasu, gdy Spółka będzie w możności uzyskania kredytu ulgowego, wystarczającego na dokończenie budowy. Kredyt ten może uzyskać, gdy będzie dozwolony odpowiedni kontyngent dla Krakowa.

Na pokrycie kosztów powyższych budów uzyskała Spółka mieszkaniowa w roku 1931:

a) z państwowego funduszu budowlanego przez Bank Gospodarstwa Krajowego na dokończenie 3-ch domów na „Salaburżance" (Jerzego Żuławskiego L. 10, 12 i 14) dalsze kredyty ulgowe w kwotach Zł 46.700·— i Zł 100.000·— razem Zł 146.700·—. W poprzednim roku tj. 1930 otrzymała Spółka z Państwowego Funduszu Budowlanego na te same domy Zł 150.000·— czyli razem otrzymała Spółka na budowę trzech domów na „Salaburżance" kredyty ulgowe włącznej kwocie Zł 296.700·—.

b) z Kasy Oszczędności miasta Krakowa otrzymała Spółka kwotę Zł 146.730·— na weksle za poręką Gminy miasta Krakowa, czyli łączne fundusze uzyskane w latach 1930 i 1931 na budowę trzech domów na „Salaburżance" i na budowę narożnika przy Alei Słowackiego i ul. Śląskiej wynosiły Zł 443.430·— dalsze sumy wydatkowane na powyższe budowy w r. 1931 pokryła Spółka z kwoty 20.350·— Zł, którą otrzymała od Gminy miasta Krakowa tytułem reszty 50.000·— Zł przyznanej jej z budżetu 1930/31, dalej użyła na ten cel nadwyżek czynszowych, zaś resztę skredytowali jej dostawcy i przedsiębiorcy, którzy darzą Spółkę od wielu lat wielkiem zaufaniem.

Dzięki więc pomocy finansowej ze strony Gminy miasta Krakowa i Kasy Oszczędności miasta Krakowa była Spółka w możności mimo ograniczonego kredytu ulgowego wykończyć domy na „Salaburżance" i przystąpić do dalszej budowy.

Dotąd tj. po koniec roku 1931 wybudowała Spółka w Krakowie, Tarnowie, Rzeszowie i w Nowym Sączu razem 340 mieszkań o 944 ubikacjach i 6 lokali sklepowych względnie magazynów, z czego na sam Kraków przypada 250 mieszkań o 733 ubikacjach prócz 6 lokali sklepowych, zaś poza Krakowem wybudowała Spółka: w Tarnowie 54 mieszkań o 126 ubikacjach, w Nowym Sączu 15 mieszkań o 32 ubikacjach i w Rzeszowie 21 mieszkań o 53 ubikacjach, a rozpoczęła jak już wyż podane budowę dalszych 77 ubikacji w Krakowie.

Z powyższego wynika, że Spółka w dalszym ciągu stara się o dostarczenie ludności miejskiej mieszkań według kalkulacji czynszowej możliwie niskiej.

Zadanie to jest obecnie bardzo trudne, ponieważ kalkulacja czynszów była każdorazowo przeprowadzana przy uwzględnieniu zobowiązań Spółki, obecnie zaś jakkolwiek zobowiązania te dotąd zupełnie nie uległy zmianie ani pod względem wysokości odsetek umówionych z wierzycielami, ani też wysokości rat amortyzacyjnych od zaciągniętych pożyczek, to jednak Spółka obniżyła czynsze już częściowo w roku 1931, przez co jej dochody zmniejszyły się już częściowo w roku 1931, a na rok 1932 zmniejszą się w stosunku do roku 1931 o kwotę 40.000·— zł., przyjmując za podstawę obliczenie obniżki z r. 1931 i z r. 1932 do dnia 1 kwietnia b. r. włącznie dozwolone — przy dalszych obniżkach, które będą musiały być jeszcze dozwolone, ubytek dochodów z czynszów przekroczy znacznie kwotę 40.000·— zł. rocznie.

Spółka jednak z drugiej strony przestrzega zasady, że musi posiadać fundusze na płacenie długów, a w szczególności na płacenie rat procentowych i amortyzacyjnych od długów i dlatego czyni starania, ażeby w tym kierunku uzyskać możliwe ulgi.

Przy ostatniej budowie na Salaburżance Spółka uzyskała pożyczkę ulgową tylko w kwocie Zł. 296.700·— a budowa kosztowała Zł. 605.000·—. W zwykłych warunkach Spółka by mogła wypłacić resztę kosztów bu-

dowy z nadwyżek czynszowych i z wpłat Gminy miasta Krakowa na podwyższenie udziałów, które czyniły rocznie po Zł. 50.000·— przez lat 5 tj. z budżetów na lata 1926/27, 1927/28, 1928/29, 1929/30, 1930/31.

Obecnie wobec kryzysu odpadły gotówkowe wpłaty ze strony Gminy miasta Krakowa na podwyższenie udziałów, wobec tego zachodzi potrzeba czynienia starań dla uzyskania wedle możności dalszej pożyczki ulgowej na powyższe domy dla spłaty długów uciążliwszych oczywiście w granicach dopuszczalnych wedle obowiązujących pod tym względem przepisów lub przynajmniej by uzyskać pożyczkę na dogodnych warunkach spłaty pozostałych długów budowlanych i by również w ten sposób uzyskać możliwość wydatniejszego obniżenia czynszów.

Trzeba przetrzymać kryzys — dziś na dłuższą metę nie można kalkulować, bo skala życia się stale obniża.

Gdy nastanie pewne zrównoważenie gospodarcze, niewątpliwie sprawa mieszkaniowa będzie mogła być racjonalnie traktowana, a wtedy akcja Spółki mieszkaniowej jako instytucji mieszkaniowej użyteczności publicznej ożywi się znacznie.

W Krakowie, dnia 22 czerwca 1932 r.

Zarząd Spółki Mieszkaniowej:

Dr. Adolf Gross mp. *Inż. Jan Peltz* mp.

Przyjęto na Walnem Zgromadzeniu dnia 11 lipca 1932 roku.

Za Radę Nadzorczą:

Dr. Roman Krogulski mp.
Wiceprezes Rady Nadzorczej.

Bilans zamknięcia z dniem

STAN CZYNNY.

	Zł	Zł
1) Rachunek Kasy		39.653.74
2) Rachunek lokaty gotówki		154.633.03
3) Rachunek depoz. w Kasie Oszczędności miasta Krakowa . . .		122.793.84
4) Rachunek gruntów		661.076.27
5) Rachunek budów (bez gruntów)		
A) domy wykończone	3,906.817.97	
B) domy w budowie	43.004.01	3,949.821.98
6) Rachunek materjałów budowlanych		912.98
7) Rachunek dłużników		3.926.84
8) Rachunek różnicy kursu przy realizacji zwyczajnej pożyczki amortyzacyjnej	60.000.—	10.000.—
9) Rachunek inwentarza		3.106.15
10) Rachunek przechodni		11.058.58
		4,956.983.41
Rachunek weksli czynszowych żyrowanych przez Spółkę mieszkaniową		310.—

Rachunek zysków

WINIEN.

	Zł	Zł
1) Wydatki za lokatorów, należytość wodociągowa etc. i inne wydatki z realności		64.655.17
2) Procenty zapłacone w r. 1931		169.295.72
3) Wydatki administracyjne		41.650.48
4) Koszta Komitetu Wykonawczego, Rady Nadzorczej i Komisji rewizyjnej		7.200.—
5) Podatki i należytości stemplowe		2.602.49
6) Amortyzacja częściowa kwoty 12.000.— Zł., jako różnicy kursu przy realizacji pożyczki 60.000.— Zł., zaciągniętej w listach zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego		1.000.—
7) Amortyzacja urządzenia biurowego		225.—
8) Amortyzacja budynków		108.000.—
9) Ogólny fundusz rezerwowy		20.000.—
10) Reszta zysku za rok 1930 . . . . . . Zł. 5.831.15		
Niewyczerpana rezerwa na wydatki administracyj. za r. 1930 Zł. 3.140.—	8.971.15	
Czysty zysk za rok 1931	36.936.99	45.908.14
		460.537.—

31-go grudnia 1931 roku.

STAN BIERNY.

	Zł	Zł
1) Rachunek udziałów		978.000.—
2) Rachunek wpłat na podwyższenie udziałów		336.114.70
3) Rachunek pożyczek hipotecznych (skryptowych) zaciągniętych w Zakładzie Kredytowym Miast Małopolskich (obecnie Bank Gospodarstwa Krajowego)		254.476.—
4) Rachunek pożyczek hipotecznych budowlanych kaucyjnych (zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego)		885.700.—
5) Rachunek pożyczek amortyzacyjnych ulgowych zaciągniętych w Banku Gospodarstwa Krajowego		841.479.33
6) Rachunek pożyczki amortyzacyjnej (zwyczajnej) zaciągniętej w Banku Gospodarstwa Krajowego		59.378.24
7) Rachunek pożyczki amortyzacyjnej 21.000 dolarów zaciągniętej w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa		186.900.—
8) Rachunek weksli		
9) Rachunek wierzycieli		662.664.40
A) Rachunek kaucji mieszkaniowych i pożyczek od lokatorów domów w formie przedpłat czynszowych	41.189.36	
B) Rachunek niewypłaconych dostaw budowlanych	94.741.76	
C) Inne rachunki	5.99	135.937.11
10) Rachunki funduszów rezerwowych		559.849.49
11) Rachunek przechodni		10.576.—
12) Reszta zysku nierozdzielonego za rok 1930 . . . . Zł 5.831.15		
Niewyczerpana rezerwa na wydatki administracyjne za rok 1930 Zł 3.140.—	8.971.15	
Czysty zysk za rok 1931	36.936.99	45.908.14
		4,956.983.41
Rachunek weksli czynszowych żyrowanych przez Spółkę mieszkaniową .		310.—

i strat za rok 1931.

MA.

	Zł	Zł
1) Czynsze z mieszkań wraz ze zwrotem opłat wodociągowych i innych wydatków zwracanych przez lokatorów		445.123.70
2) Inne dochody, z lokaty kwot czynszowych i gotówki przeznaczonej na cele budowlane		6.442.15
3) Przeniesiona reszta zysku za rok 1930	5.831.15	
Niewyczerpana rezerwa na wydatki administracyjne za rok 1930 . .	3.140.—	8.971.15
		460.537.—

ROBOTY ŻELAZO-BETONOWE

INŻ. STEFAN POLAŃSKI

KRAKÓW, WIELOPOLE 15

AUTORYZOWANY INŻ. CYWILNY
KONCESJONOWANY BUDOWNICZY
ZAPRZYSIĘŻONY BIEGŁY SĄDOWY

TELEFON NR. 100-85

MIEJSKIE ZAKŁADY CERAMICZNE

(WAPIENNIKI, CEGIELNIA, BETONIARNIA, KAMIENIOŁOMY, ORAZ DOSTAWA WSZELKICH MATERJAŁÓW BUDOWLANYCH)

W KRAKOWIE BIURO CENTRALNE UL. BASZTOWA 10.
» » TELEFON NR. 114-72. « «

JAN WILCZYŃSKI

SKŁAD PAPIERU, PRZYBORÓW RYSUNKOWYCH, KANCELARYJNYCH, KSIĄG HANDLOWYCH. DOSTAWCA GMINY M. KRAKOWA I URZĘDÓW PAŃSTW.

KRAKÓW, RYNEK GŁ. 34, Pałac Spiski.

Nakładem Gminy stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.